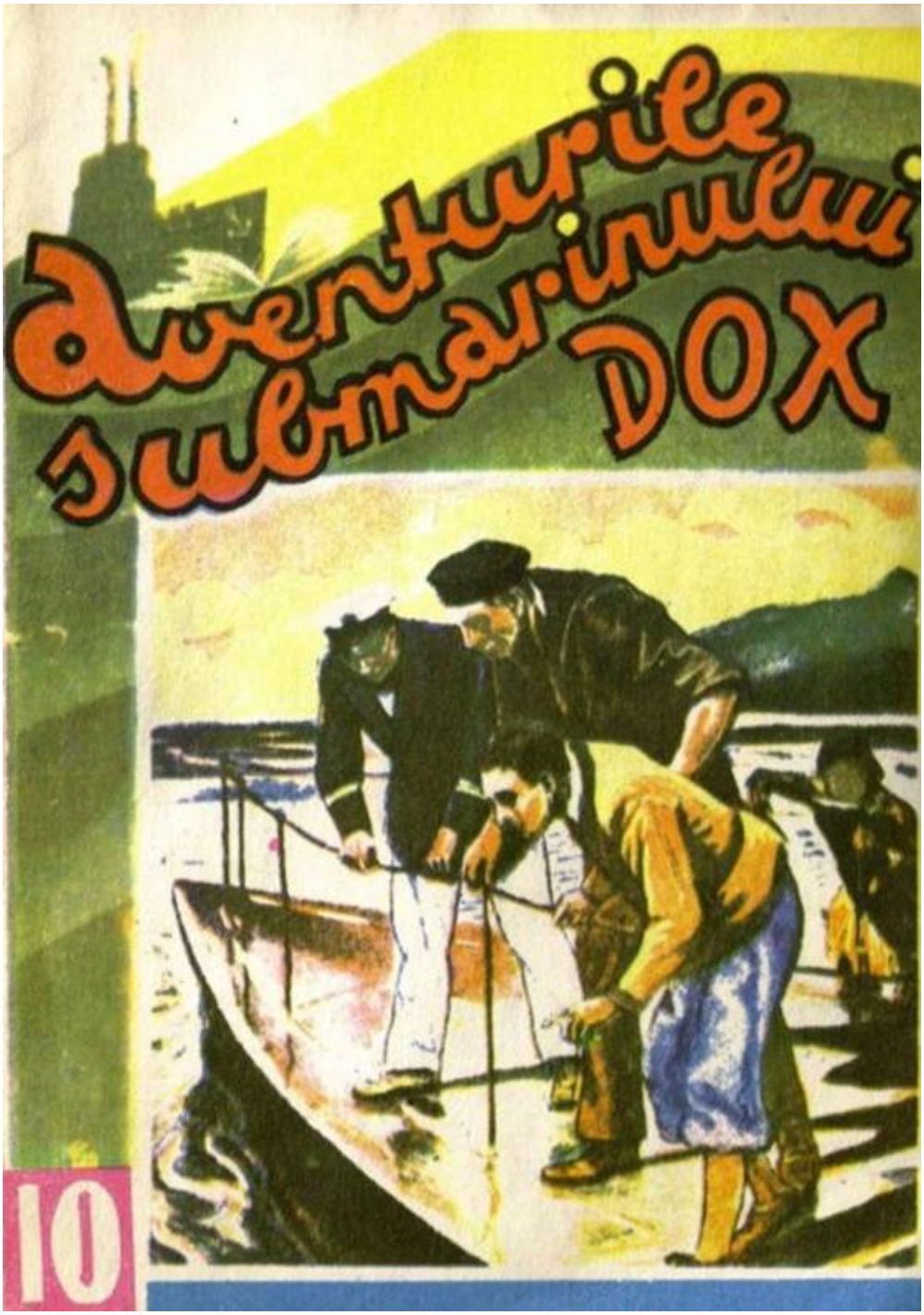
Aventurile submarinului DOX
10

REEDITARE

EDITURA
GUTINUL
SRL

Baia Mare (4800), str. E. Teodoroiu nr. 4
Telefon 994/1.71.77
Jud. Maramureş

1992

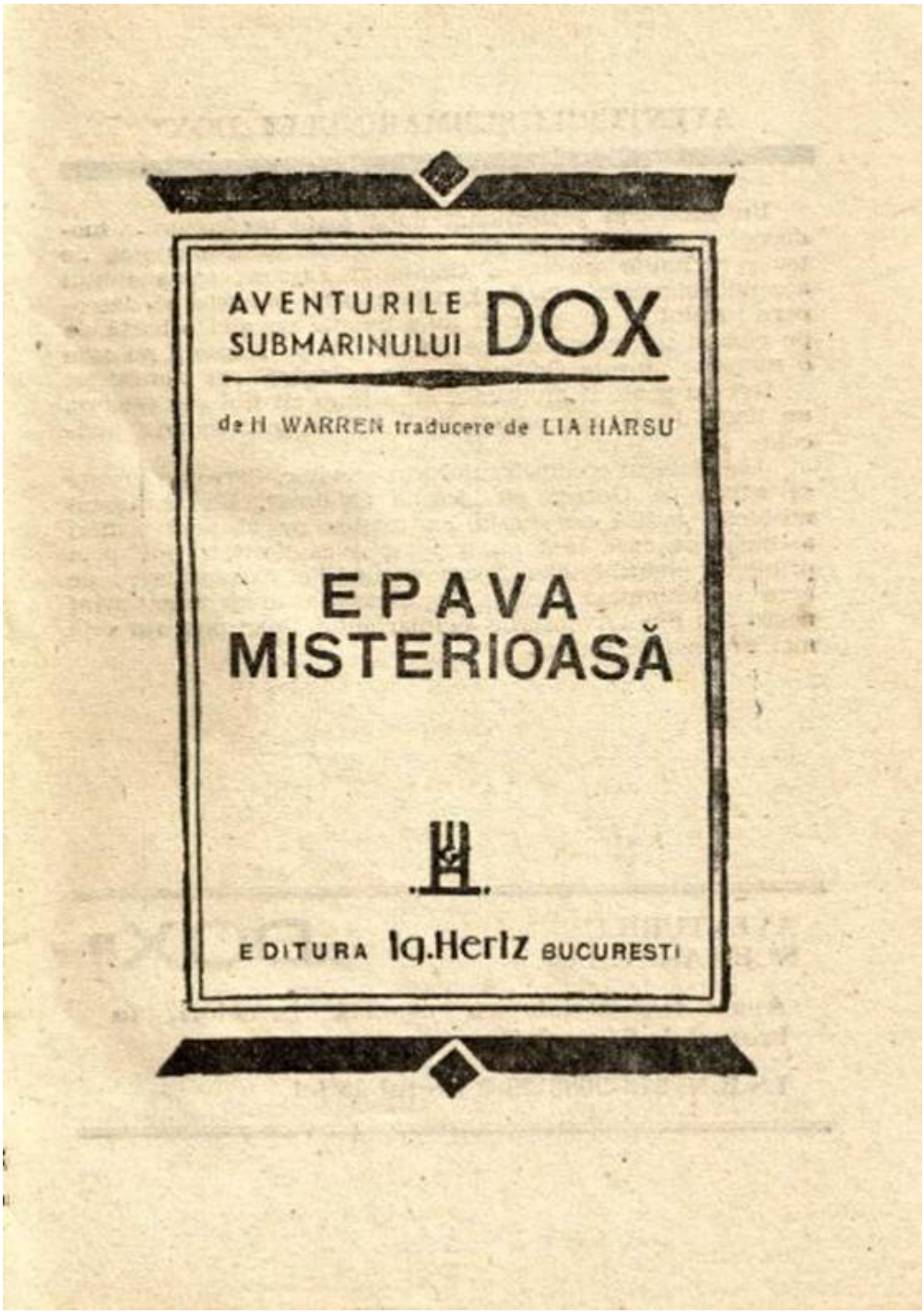
AVENTURILE SUBMARINULUI DOX
de H. WARREN traducere de LIA HÂRSU
EPAVA MISTERIOASĂ
EDITURA Ig. Herlz BUCUREȘTI

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I
O EXPEDIŢIE PLINĂ DE PRIMEJDII

NUMĂRUL CELOR DE PE SUBMARIN crescuse cu încă unul: Julien Petit, fiul aceluia căruia bunicul Jeanettei Roule îi încredinţase taina comorii sale.

După cum ne aducem aminte, Farrow dăduse de dânsul pe insula Uvea şi în noaptea aceea nu putu sta de vorbă cu el, căci avea să se îngrijească mai întâi de submarin, care

trebuia scos din domeniul insulelor Loyalty, deoarece era posibil ca Gaston să fi dat de ştire autorităţilor.

Ocolind insula Noua Caledonie, vasul luă direcţia spre apus, unde se aflau stâncile Nereus. Înainta încet, căci căpitanul vroia să cerceteze la lumina zilei locul acela misterios, unde zărise apariţia fantomatică în cursul nopţii trecute!

Când se iviră zorile se găseau Ia vreo douăzeci de kilometri de stâncile Nereus. Plundow luă în primire cârma, iar Farrow se duse să ţie un mic sfat de război în cabina sa.

Jeanette Roule fu chemată şi ea, căci tânărul Petit îl cunoscuse pe bunicul ei. De-abia acum văzu Farrow că băiatul face o impresie cât se poate de bună, fiind înzestrat cu multă cultură, ceea ce era oarecum surprinzător la fiul unui simplu cârciumar.

Când i-o prezentă pe Jeanette, căpitanul observă cu mulţumire că cei doi tineri se priviră lung o clipă, apoi se arătară stingheriţi...

În afară de căpitan, se aflau în cabină cei doi ofiţeri, doctorul Bertram, prinţul Ghasna cu Sanja, George şi cei doi francezi. Farrow ceru lui Julien Petit să povestească în ce fel s-au petrecut evenimentele şi acesta începu:

— Aseară v-am istorisit pe scurt, domnule căpitan, că tatăl meu fusese tras pe sfoară de Gaston, proprietarul restaurantului „La Polip". Sărmanul meu părinte avea plantaţii mari pe insulă şi restaurantul îl luase de la un bun prieten care plecase în patrie. Avea însă de gând să-l predea, căci afacerea nu era de el.

Din cauza secetei care fusese într-un an, se văzu nevoit să împrumute ceva bani de Ia Gaston, care era pe atunci „în franci", cum se spune, deoarece pusese mâna pe o moştenire. Suma împrumutată i-o înapoia după câtva timp.

Pierre Neveux era prieten cu tata. Când bătrânul Roule încredinţase părintelui meu taina comorii sale, uriaşul trebuie să fi auzit şi el ceva despre chestia asta. Într-o bună zi căută pricină tatei şi tot certându-se îl ucise cu o lovitură de pumn.

În aceeaşi noapte se făptui o spargere în casa noastră şi a fost furată o casetă în care se aflau toate hârtiile importante, printre care şi chitanţa lui Gaston, prin care se dovedea că a primit îndărăt suma împrumutată. La-nceput Gaston susţinu că pierduse poliţa tatei, dar acuma o scoase Ia iveală şi cum eu nu aveam chitanţa, el intră în stăpânirea restaurantului. Ba mai scoase la licitaţie şi plantaţiile noastre şi le cumpără pe un preţ de nimic.

Pierre Neveux, însă, dispăruse. În caseta furată se afla şi un desen pe care era însemnat, în scriere secretă, locul unde se păstra comoara. Asta e tot ce vă pot spune.

— Ziceai parcă ieri că toate aceste evenimente s-au petrecut în cursul anului trecut, zise Farrow. Când s-a răspândit ştirea despre „Insula cu stafii"?

— Acum vreo şase luni. Nişte pescari care se rătăciseră pe acolo şi care veniseră apoi la noi pe insulă au adus vestea. Dar nimeni n-avea poftă să facă cercetări la faţa locului

— Acolo trebuie să fie comoara, îşi dădu cu părerea Farrow. Făptura aceea uriaşă pe care am zărit-o, în cursul nopţii, nu poate fi decât Pierre Neveux, care caută acum să descifreze taina hărţii. Ei, dar las-că luăm noi îndărăt. Dacă n-o fi distrus celelalte hârtii din cufăr, îţi vei recăpăta bunurile, domnule Petit.

— Întotdeauna am crezut în izbânda dreptăţii, răspunse tânărul. Domnule căpitan, vă voi fi recunoscător toată viaţa pentru sprijinul ce mi-l daţi.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti, se împotrivi Farrow. Noi trebuie să-ţi mulţumim d-tale că ne-ai înlesnit să dăm de urma lui Neveux şi prin el de comoară.

— Da, domnule Petit, interveni şi Jeanette, d-l căpitan are dreptate. D-ta ne-ai pus pe urma cea bună. Dar, domnule Farrow, vrei într-adevăr să cercetezi insula? Nu e prea primejdioasă întreprinderea aceasta? Neveux ăla trebuie să fie grozav de puternic, dacă e în stare să doboare un om numai cu pumnul.

— Neveux seamănă mai curând cu o gorilă uriaşă, decât a om, zise Lucien Petit. Nu voi uita niciodată scena aceea îngrozitoare, când l-a omorât pe bietul tata. Am vrut să mă năpustesc asupra lui, nişte prieteni m-au împiedecat însă. Dar dacă l-oi mai vedea odată, trebuie să mă răzbun, chiar de-ar fi să-mi pierd viaţa.

Chipul tânărului francez căpătă o expresie de hotărâre sălbatecă.

— Of nici nu-ţi închipui cât de bine te înţeleg! zise Jeanette Roule. Eu aş face la fel dac-aş fi bărbat. De câte ori n-am vrut să înfig un cuţit în inima bătrânului Bati, căpetenia vânătorilor de capete, care mi-a ucis părinţii? Dar ce puteam să fac cu, o biată fată! Totuşi, te-aş ruga, domnule Petit, să nu te expui cu prea mare uşurinţă unei primejdii. Neveux îşi va lua el însă pedeapsa, căci există n dreptate dumnezeiască. Ar însemna însă, să te sinucizi de-a

dreptul dacă ai porni împotriva lui fără să fii bine pregătit, făgăduieşte-mi, te rog, că vei fi cu băgare de seamă!

Căpitanul Farrow zâmbi din nou văzând îngrijorarea tinerei fete pentru compatriotul ei.

— Ei, da, voi fi cu băgare de seamă, zise tânărul Francez, şovăind. Dar de pedeapsa tot nu scapă el!

— Şi autorităţile n-au intervenit deloc? întrebă Farrow.

— Neveux a dispărut imediat după crimă. Corabia cu motor a tatălui meu a luat-o cu dânsul.

— Putea s-o conducă singur? întrebă Farrow.

— Nu, era nevoie de cel puţin doi oameni, în afară de cârmaci. A mai luat cu sine doi băştinaşi pe care îi instruise dinainte: Poli şi Boiteux. Aceştia ştiau să mânuiască motorul.

— Atunci cred că mai sunt şi acum cu el, zise Farrow. După nume, e de presupus că acest Boiteux şchiopătează. Aşa e?

— Întocmai, domnule căpitan. Cu ani in urmă piciorul stâng i-a fost prins sub un copac în cădere, şi de atunci a rămas cu beteşugul acesta. Amândoi băştinaşii erau cunoscuţi ca oameni primejdioşi pe insulă. Au fost condamnaţi in câteva rânduri pentru crime, tâlhării şi altele.

— Cine se aseamănă se adună, spuse Farrow. Ştia Neveux cu cine se întovărăşeşte! E bine că ştim c-avem de-a face cu trei potrivnici.

Soneria telefonului de pe birou puse capăt discuţiei. Farrow luă repede receptorul şi ascultând comunicarea lui Plundow, tresări;

— Se văd stâncile Nereus. Trebuie să ne urcăm îndată în turn.

Ieşiră în grabă din cabina şi se duseră pe punte, unde se împrăştiară de-a lungul parapetului. Stâncile Nereus erau la o depărtare de cel mult două sute de metri.

Toţi priviră cu încordare într-acolo. Farrow şi cei doi ofiţeri se uitau cu ocheanele. Ţărmul pe lângă care trecuseră în noaptea trecută era acum pustiu.

Căpitanul se aşeză la cârmă. La lumina zilei, era o nimica toată pentru el să străbată trecătoare a primejdioasă.

Cu viteză redusă trecu prin canalul strâmt privind cu încordare apa dinaintea submarinului. Deodată, dădu comanda:

— Stopaţi! îndărăt, cu viteză la jumătate!

Elicea începu să se-nvârtească în sens invers şi vasul stopă.

— O funie groasă se află în apă în faţa noastră, zise el apoi. Probabil că e în legătură cu vre-un clopot de pe insulă, care are menirea să anunţe apropierea unor vizitatori nedoriţi. Ne-am izbit şi noaptea trecută de ea şi urmarea a fost că uriaşul a stins lumina.

— Aşa e, zise Rindow. Acum o văd şi eu. E foarte dibaci aşezată, în formă de spirală, ca să nu poată fi ruptă nici de vase cu adâncimea mare. Ce facem, căpitane?

— Trebuie să pornim spre uscat cu o barcă de aluminiu, răspunse Farrow. La început mă gândeam să tai pur şi simplu funia, dar trebuie să fim cu băgare de seamă, ca să nu-l punem la bănuială pe Neveux. Dacă, de pildă, nu găsim nimic acum şi pornim înapoi, el va vedea imediat după funia tăiată, că, au fost străini pe aici. Se poate întâmpla ca peste zi să se fi ascuns şi numai noaptea să-şi facă mendrele pe aici. Şi acuma să nu ne mai pierdem vremea, băieţi. Montaţi repede două bărci!

— Cum, plecăm iar în două echipe? întrebă Rindow. Îţi închipui deci că Insula aceasta e populată de băştinaşi?

— Asta n-aş putea-o spune. Prevederea e însă mama înţelepciunii. Pân-acum aveam să ne temem de trei oameni, propriu-zis, dar Neveux ăla face el singur cât trei de-ai noştri, după cele ce-am aflat.

— Aşa şi e, domnule căpitan, interveni Julien Petit. Pentru a putea fi atacat, e nevoie de cel puţin trei oameni puternici. Eu aş recomanda folosirea armelor de foc, dacă va fi să ne luăm la luptă cu el.

— Fireşte, nu ne vom expune zadarnic primejdiei, spuse Farrow. Aşa, şi acum să ne formăm echipele! Rindow, d-ta conduci barca a doua, dar aţine-te pe lângă ţărm cu ea. Ia patru oameni înarmaţi cu carabine. Petre, tu ne vei conduce pe noi. Doctore, d-ta vii cu noi, căci vei avea misiunea să cercetezi locul unde se-aprindea şi se stingea focul acela misterios. Trebuie să aibă el o instalaţie specială, care produce fenomenul acesta, cu ajutorul căruia vrea să înfricoşeze pe cei slabi de înger. — Şi dv., duduilor, rămâneţi mai bine pe submarin — adaogă el, râzând, când Jeanette şi Sanja se pregăteau să coboare şi ele în bărci. — „Spectacolul" acesta nu e pentru fete tinere ca dv.

Cu greu izbuti să le hotărască să rămână pe vas. Se rezemată, însă, de parapet şi priviră îngrijorate după cele două bărci cari se îndepărtau.

Cutezătorii bărbaţi ţineau revolverele în mâini, gata să se folosească de ele la primul prilej. Barca în care se aflau căpitanul Farrow cu tovarăşii săi atinse ţărmul. Cealaltă

barcă, în care era Rindow cu patru marinari, rămase la distanţă de câţiva metri. Oamenii ţineau carabinele pregătite şi observau cu atenţiune marginea desişului.

Farrow atrăsese atenţia lui George şi tânărului Petit să nu se aventureze singuri în desiş, care era la vreo cincisprezece metri de apă. Le vorbise chiar cu severitate şi tinerii făgăduită să asculte de sfatul lui.

Ţărmul fu cercetat cu amănunţime. George descoperi un loc care i se păru suspect: nisipul fusese presărat de curând, într-un pătrat cu forme aproape regulate. Începu pe dată să-l scormonească şi după câteva clipe scoase o exclamaţie de surpriză.

Dedesubtul păturii de nisip se afla lemn. Petre dădu repede la o parte tot nisipul, până ieşi la iveală o tăblie pătrată de scânduri. O verigă de fier îngăduia deschiderea capacului. Fără multă greutate Uriaşul îl ridică şi atunci se arătă o groapă ai cărei pereţi erau înnegriţi de fum. Pe fundul gropii se vedea un praf de culoare gălbuie

Doctorul Bertram se apleca şi luă pe deget câteva firişoare din acest praf. După ce-l examina îşi dădu părerea:

— După cât s-arată pare să fie un praf sulfuros, inflamabil, asemănător pulberii bengalice, din care se fabrică artificiile. Acum pricep în ce mod aprindea şi stingea focul misterios uriaşul-fantomă: deschidea şi închidea capacul de lemn şi treaba era făcută. Praful arde înfundat când i se taie aerul, dar de îndată ce capacul e deschis, flacăra ţâşneşte cu putere. Simplu ca bună dimineaţa.

— Asta trebuie sa i-o spunem lui Jan Brike, făcu Farrow, râzând. Poate că se va vindeca niţeluş de superstiţiile sale. Dar spune-mi te rog, doctore, ce scop urmăreşte individul cu focul ăsta ciudat?

— Mă-ntrebi cam mult, căpitane, răspunse Bertram. Scopul n-o fi numai să-i sperie pe marinarii sau băştinaşii care ar trece întâmplător pe aici. Nici n-ar avea nevoie de asta, căci nimeni nu ştie de existenţa lui pe insulă. Trebuie să existe un motiv cu totul special, care-i sileşte să întreţină focul acesta. Domnule Petit, nu-ţi, aminteşti dacă bătrânul Roule a povestit tatălui d-tale ceva privitor la asta?

10

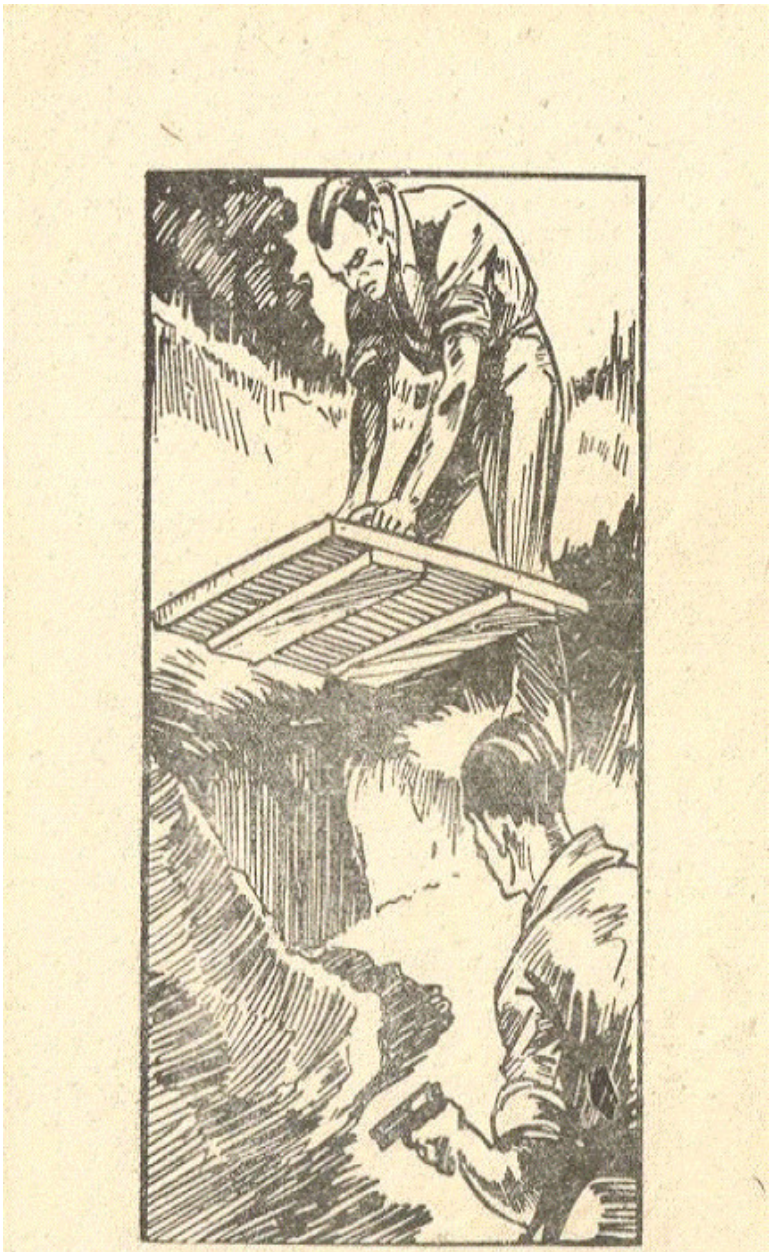

10

Tânărul francez dădu din cap, apoi spuse:

— Tocmai îmi amintesc a fi auzit odată o convorbire între Roule şi tata, în care bătrânul spunea că atrage încoace pe cineva. N-am prea priceput mare lucru.

— Tată, dar parcă s-a furat o hartă cu o inscripţie în scriere secretă? interveni George. Poate că scrierea secretă e aşa fel întocmită, încât e posibil să fie interpretată şi în mod

greşit. Atunci s-ar lămuri faptul că uriaşul acesta misterios aprinde zadarnic focul în fiecare noapte.

— Bravo, George! — exclamă doctorul — fireşte c-aşa trebuie să fie. George, ne-ai mai înfundat odată, când cu scrierea secretă de pe harta cea veche. Da, căpitane, trebuie să punem mâna pe harta furată! Desigur că Neveux ăla se ţine prin desişul insulei; dacă dăm de dânsul, vom avea şi harta.

— Foarte adevărat, aprobă căpitanul. Se pune numai întrebarea; cum să-ncepem cercetările? Dacă Neveux locuieşte într-adevăr pe aici desigur că şi cei doi băştinaşi sunt eu el. În cazul acesta, însă, e foarte primejdios pentru noi să pătrundem în tufiş fără să luăm măsuri de precauţiune. Părerea mea este să ocolim întâi toată insula cu barca căci Neveux trebuie să fi ascuns pe undeva corabia cu care a venit aici. E de mare importanţă dacă izbutim s-o găsim.

— Fireşte, răspunse doctorul. La asta nici nu m-am gândit. Poate că Neveux locuieşte chiar pe corabie, unde se simte mai sigur şi mai comod decât în desiş. Păcat că nu putem face înconjurul insulei în submarin!

— Ba putem foarte bine, răspunse căpitanul. Nici nu mă gândesc să fac treaba asta altfel decât cu submarinul. Putem rămâne destul de departe de insulă, pentru a nu fi nevoiţi să facem cunoştinţă cu stâncile. Cu ocheanele vom examina marginile insulei şi nu se poate să nu dăm peste ascunzătoarea corăbiei.

— Minunat! făcu doctorul, în felul acesta, primejdiile sunt aproape excluse. Dar... Hm! mi s-a părut numai sau am observat colo în tufiş ceva mişcându-se? Ba aş putea spune chiar că o pereche de ochi sclipeau printre ramuri. Să mă fi înşelat?

II
ASCUNZĂTOAREA

ÎNDĂRAT ÎN BARCĂ, REPEDE! Comandă căpitanul. Ordinul fu executat în grabă, căci în aer plutea ceva misterios. Doctorul nu se putea să se fi înşelat, deoarece era întotdeauna foarte prudent când afirma ceva. O pereche de ochi care iscodesc din tufiş însemna o mare primejdie.

Era posibil ca pe insula aceasta să locuiască vreun trib numeros. Un atac neaşteptat ar fi fost un dezastru pentru îndrăzneţii noştri marinari.

— Acum n-au decât să poftească! zise doctorul când barca se-ndepărtase de ţărm. Să sperăm că n-au arme moderne, altfel ne-ar putea găuri lesne trupurile.

— Dacă e într-adevăr un trib întreg pe insula nu prea cred să aibă urme de foc, răspunse Farrow, altfel ne-ar fi şi atacat. Dacă, însă, sunt numai Neveux cu cei doi oameni ai săi, nu vor cuteza să deschidă focul asupra noastră, cu cele trei arme pe care le-ar avea. Ne-ar putea nimeri, desigur, pe trei din noi, dar s-ar putea aştepta apoi la o salvă, care nu le-ar conveni deloc. — Înapoi, Rindow! — strigă el primului ofiţer, care se afla în cealaltă barcă.

Farrow rostise într-adins cu glas tare cuvintele acestea, pentru ca presupusa iscoadă să audă. Când ajunseră pe submarin, comunică tuturor planul pe care-l făurise.

Submarinul fu împins înapoi, până ajunse într-un golf mai larg unde putea să cârmească, apoi porni cu viteză redusă în jurul Insulei principale.

Plundow luase cârma. Căpitanul, ofiţerii, George şi doctorul stăteau la babord. Cu ocheanele lor puternice examinau ţărmul. Totuşi, deşi nu-şi dezlipiră o clipă ochii de la mal, nu descoperiră nimic şi Farrow zise în cele din urmă:

— Misterioşii locuitori ai insulei nu vor putea alerga atât de repede prin tufiş, pentru a ne ţine necontenit sub observaţie. Sunt însă încredinţat că vom da de ei, dacă vom găsi locul unde îşi ţin ascunsă corabia. Pân-acum nu pare să existe pe insulă vreun golfuleţ care să servească acestui scop.

Farrow avea dreptate. Ţărmul larg înconjura insula păstrând o formă regulată, fără nici o scobitură. Submarinul apucase spre nord, plutind lin pe valuri, când Farrow descoperi printre numeroasele stânci un canal destul de larg, care ducea spre apus.

— Lăsaţi maşinile mai încet! comandă căpitanul.

Ţărmul nordic al insulei era scobit dar scobiturile nu erau destul de adânci pentru a oferi o ascunzătoare corăbiei furate de Neveux. Cu toate acestea, numai aici ar fi putut uriaşul să-şi ascundă vasul.

Cele cinci ocheane se-ndreptară spre ţărm şi deodată se ridicară în aer cinci braţe, iar Plundow strigă în acustic, fără să mai aştepte comanda căpitanului.

— Stopaţi imediat!

Apoi cârmi vasul spre o scobitură a ţărmului. Desişul înainta aici până în mare, aşa că nu exista nici un petec de pământ liber. De aceea, scobitura nu putea fi văzută decât dacă te aflai în imediata ei apropiere. Era destul de largă pentru a putea adăposti o corabie mică şi părea să înainteze cu vreo treizeci de metri în adânc. Acolo începea iarăşi desişul care trebuie să fi fost atât de sălbatec, încât nici un om nu l-ar fi putut străbate. Submarinul înaintat vreo douăzeci de metri înăuntru, apoi stopă.

— Ce părere ai, doctore, drumul ăsta duce mat departe sau nu? întrebă Farrow.

Bertram privi câteva clipe cu atenţie, apoi spuse cu ton hotărât:

— Da, căpitane, duce mai departe, spre vest. Asta se poate recunoaşte după faptul că tufişurile au toate direcţia spre vest.

— Cu atât mai bine! Porniţi maşinile încetişor! Băieţi, carabinele în mână! Fiţi însă cu băgare de seamă!

Urmat de George, cel doi ofiţeri, doctorul Bertram şi Julien Petit, căpitanul se-ndreptă spre prora submarinului. În vreme ce tovarăşii săi priveau cu atenţie marginile canalului, Farrow observa apa din faţa vasului. Se temea că Neveux pusese vreo mină pe aici, pentru a împiedica intrarea unui vas străin. Nu-şi exprimă temerea, dar cu atât mai atent era el însuşi.

În curând ajunseră la capătul de sud al canalului: acesta făcea aici o cotitură spre vest şi la o depărtare de vreo patruzeci de metri se continua cu un golf rotund, în care se afla o corabie mică cu motor.

— E corabia tatălui meu! strigă tânărul Petit, cu vocea sugrumată de emoţie.

— Viteză redusă! comandă Farrow.

Până acum nu descoperise nici o cursă, dar îşi spuse că Neveux era destul de şiret ca s-o puie aici, căci atenţiunea oricărui vizitator nepoftit ar fi atrasă de corabia din golf, ceea ce l-ar face să treacă cu vederea piedicile eventuale. Din nefericire, apa era aici mai întunecată, căci copacii erau mai deşi şi acopereau cu frunzişul lor braţul acesta de mare.

Tovarăşii căpitanului păreau că nici nu se gândesc la primejdia aceasta. Se mirau probabil că Farrow înainta atât de încet cu valul, dar nu le trecea prin minte să observe apa. Pentru dânşii, primejdia putea veni numai din desiş. Acolo se puteau ascunde băştinaşi, care i-ar ataca pe negândite cu arme necunoscute lor.

Se cutremurară cu toţii, când Farrow strigă deodată:

— Opriţi maşinile! înapoi, cu viteza redusă! Descoperise o funie nu prea groasă, la vreo jumătate de metru sub apă. Vasul se opri Ia cinci centimetri doar de barajul acesta.

— Petre, adu o cange! strigă el, după ce submarinul dăduse îndărăt cu vreun metru.

Uriaşul plecă imediat, să îndeplinească porunca. De abia acum, văzură şi ceilalţi funia de culoare deschisă şi doctorul Bertram zise:

— Asta nu poate fi decât o instalaţie de semnalizare. Eu cred, căpitane, c-am fi putut trece peste dânsa, căci e în afară de orice îndoială c-am şi fost observaţi. Nu m-am înşelat deloc când am spus că doi ochi omeneşti ne privesc din desiş.

— Tot ce se poate, dragă doctore, răspunse căpitanul, luând cangea din mâna lui Petre — bănuiesc însă că afacerea asta de aci nu-i o simplă instalaţie de semnalizare. Pierre Neveux. — care desigur că locuieşte pe insulă — a căutat să-şi asigure refugiul, împiedicând intrarea oricărui nepoftit. Aşadar, părerea mea e că funia aceea e în legătură cu o mină, care ar fi explodat când am fi atins-o cu botul submarinului.

Se auziră exclamaţii de spaimă. Toţi se îngălbeniră, căci de-abia acum îşi dădeau seama de primejdia ce-i pândea.

Cu ajutorul cangei, căpitanul începu să tragă spre el funia. Era îndrăzneţ ceea ce făcea, deoarece numai atingerea aceasta uşoară ar fi putut face să explodeze mina. Farrow părea să fi ghicit îngrijorarea tovarăşilor săi şi zise:

— Nu trebuie să vă fie teamă, căci după cum cred eu, numai o izbitură puternică în focos, ar putea produce explozia. Altminteri nici Neveux n-ar putea părăsi golful cu bărcuţa pe care o vedeţi lângă corabie, care are desigur a adâncime de peste o jumătate de metru. De-aceea cred că putem ridica în sus funia fără nici o primejdie. Aha! uite că s-a şi făcut!

În mijlocul funiei atârna o sârmă groasă, de al cărei capăt inferior era fixată o cutie rotundă de metal. Petre se aplecă peste parapet şi apucă sârma.

— Atenţie! îi strigă Farrow, nu zgudui cutia! Aşa, e bine, acum putem vedea că sârma aceasta e formată dintr-un cablu izolat. Nu trebuie s-o tăiem. Ah! se desparte în două branşamente, — Petre, taie unul din ele! Aşa, totul! În asta nu mai poate face explozie mina. Acuma sârma cealaltă, dar fereşte-te s-o atingi cu lama cuţitului pe cea tăiată. Bun! Aşa! totul în regulă, aruncă în mare cutia! Ce să ne mai batem capul cu ea, ştim doar ce e!

Petre făcu vânt in apă maşinii infernale, apoi zise:

— Domnule căpitan, individul cu care avem de a face pare să fie grozav de primejdios. Cine ştie dacă n-a mai pus şi alte drăcovenii dintr-astea înaintea noastră!

— Nu cred. Şi-o fi spus, desigur, că una e de ajuns. Mina asta a pus-o numai pentru că se temea de eventuala urmărire a noului nostru tovarăş, domnul Petit. Bănuia el că tânărul va căuta să răzbune moartea tatălui său. Şi acuma să ne păstrăm sângele rece şi să fim cu băgare de seamă. Plundow comunică jos să fie pornite electromotoarele. Trebuie să evităm zgomotul motoarelor Diesel. Neveux locuieşte desigur prin apropierea corăbiei.

Submarinul străbătu golful şi acostă lângă corabie. Jan Brike îşi pregătise tunul pentru orice eventualitate şi cercetă cu ochii împrejurimile.

Marinarii strângeau carabinele în mână, căci se apropia clipa hotărâtoare.

Cele două fete erau jos, în cabină, şi căpitanul trebui să depună multă stăruinţă pe lângă ele ca să le facă să părăsească puntea. Prinţul Ghasna, însă, se alătură grupului din jurul lui Farrow. Ochii ageri ai indianului, obişnuiţi cu junglele patriei sale, descoperiră curând începutul unei poteci, mascată cu dibăcie prin ramurile împreunate ale copacilor. Dar tocmai aşezarea neobişnuită a ramurilor îi dădu de bănuit,

El nu rosti nici un cuvânt doar braţul lui Farrow şi arătă cu mâna într-acolo. Căpitanul pricepu imediat şi dădu din cap, apoi arătă şi el spre puntea corăbiei, lângă care se aflau. Micul vas trebuia să fie cercetat în primul rând căci era de aşteptat ca Neveux să stea ascuns în cabină.

Cu o mişcare a braţului, Farrow dădu de-nţeles marinarilor să fie cu băgare de seamă, apoi făcu semn tovarăşilor de lângă el şi se pregătea să se caţere pe puntea corăbiei.

Dar Petre i-o luă înainte. În mai puţin de un minut fu sus, şi pilda lui îi molipsi pe ceilalţi. Căpitanul îl urmă cel dintâi, apoi veni George, ofiţerii, doctorul şi prinţul.

Cu revolverul în mână, Petre porni spre uşiţa care ducea în interiorul bărcii. Ceilalţi scoaseră şi ei revolverele, căci îşi spuneau cu toţii că vor avea de luptat pe viaţă şi pe moarte dacă Neveux se afla acolo.

Uriaşul deschise uşa cu mare băgare de seamă. Dar cu toate sforţările sale de a nu face zgomot, ea scârţăi uşor. Toţi rămaseră locului, ascultând cu încordare. Nimic nu se

mişcă pe micul vas. Căpitanul alergă în vârful picioarelor spre parapet şi strigă încetişor marinarilor de pe submarin:

— Fiţi cu ochii-n patru la desiş, aici nu se vede nimeni!

Se-ntoarse apoi la uşă, tocmai când George şi Petre dispărură printr-însa.

Uriaşul scoase lampa de buzunar şi făcu lumină. Apoi cobori scăriţa dreaptă, care scârţâia sub paşii săi. Lemnul era uscat din cauza căldurii tropicale.

George, care mergea în spatele său, rotea ochii în toate părţile, hotărât să tragă imediat ce s-ar fi întâlnit faţă-n faţă cu francezul.

Ajunseră jos, în gangul îngust care mergea de-a lungul corăbiei. La dreapta şi la stânga se afla câte o uşă care ducea, desigur, în nişte cabine mai mici; în fund era o altă uşă largă, îndărătul căreia se afla sala echipajului. Petre deschise cu băgare de seamă una după alta toate uşile şi lumină încăperile cu lampa ce-o avea în mână.

În sala echipajului văzură câteva lăzi mari, pe care nu le putură cerceta, însă. Nici o urmă de Neveux. Probabil că el îşi instalase locuinţa jos în magazie. Petre deschise chepengul care se afla în faţa uşii sălii echipajului. Între timp coborâseră şi căpitanul cu ceilalţi. Priviră cu toţii şi ascultară pe gura chepengului, dar nu descoperiră nimic. Atunci Petre şi George îşi luară inima în dinţi şi coborâră. În magazie nu se afla decât nisip pentru balast.

Cei doi se întoarseră sus şi porniră cu toţii să cerceteze lăzile din sala echipajului. În ele se aflau pachete învelite în hârtie impermeabilă şi care conţineau un praf galben. Doctorul examina praful şi zise:

— Am găsit! Asta e pulberea de care se foloseşte Neveux pentru focul cu care ne-a speriat şi pe noi. Domnule Petit, lăzile acestea se aflau pe corabie şi pe vremea tatălui d-tale?

— Nu, răspunse tânărul. Dar îmi amintesc acum că le-am văzut într-o magazie din curtea locuinţei noastre. Bătrânul Roule trebuie să le fi dus acolo înainte de a muri.

— Ciudat! făcu Farrow. Chiar dacă focul acesta trebuia să atragă-pe „cineva", cantităţile acestea atât de mari de pulbere galbenă tot îmi par pline de mister. Acum trebuie să căutăm să punem mâna pe harta pe care a întocmit-o bătrânul Roule. Dacă vom izbuti să descifrăm scrierea secretă, vom avea şi dezlegarea acestei, enigme.

Farrow îl rugă pe tovarăşii săi să se împrăştie şi să cerceteze cu de-amănuntul încăperile corăbiei. Se putea ca Neveux să fi ascuns harta într-un dulap din peretele vasului,

Dar cum se aşteptase căpitanul, nu se găsi nimic, Neveux îşi ascunsese numai corabia aici, apărând-o de vizitatori nepoftiţi prin mina ce-o pusese în canal. El însuşi locuia însă pe insulă, probabil în vreo colibă din apropierea ţărmului de Sud.

O cercetare a desişului era însă, plină de primejdii, căci submarinul fusese, desigur observat de ochii aceia care pândeau din frunziş.

Întorcându-se cu toţii pe puntea corăbiei, căpitanul zise lui Rindow:

— Dragul meu, d-ta sau Brun trebuie neapărat să rămână aici. Se poate să întâmpinăm pe insulă primejdii şi să avem nevoie de ajutor grabnic. Te rog, înţelege-te cu Brun, căci eu nu vreau să silesc pe nimeni. Ţiu totuşi să accentuez că şi acela care rămâne va avea de îndeplinit o misiune importantă. Desigur că Neveux a întins curse şi în desiş, în care putem cădea cu uşurinţă. De aceea, cel rămas aci trebuie să ne urmeze după vreo două ceasuri, cu o parte din oameni, şi după alte două ceasuri să pornească altă echipă.

— În cazul acesta se poate să cădem cu toţii în cursă, până nu va mai rămâne nimeni pe submarin, răspunse Rindow.

— Nu aşa, dragul meu. Trebuie să rămâie pe submarin atâţia oameni câţi — în cazul când nu se mai înapoiază nimeni din noi — să pornească cu vasul şi să alarmeze primul port englez. Asta ca cel puţin moartea noastră să fie răzbunată.

Rindow plecă să tragă la sorţi cu Brun. Acesta din urmă pierdu dar nu făcu nici o obiecţiune. După ce primi instrucţiunile căpitanului se retrase.

Farrow se adresă apoi tovarăşilor săi:

— În tufiş va trebui să păstrăm oarecare distanţă între noi, ca să nu cădem toţi în vreo cursă. Penultimul trebuie să-ntoarcă adesea capul ca să-l observe pe cel din urmă. La cel mai mic semn suspect trageţi fără şovăială. Şi acum, să pornim!

III
ÎNTÂMPLĂRI MISTERIOASE

STÂNCA DE CORAL pe care se formase în cursul veacurilor o vegetaţie bogată, înainta ca un povârniş în apă, încât corabia se lovea cu prora direct în ţărm. Marinarii noştri se lăsară uşor de-a lungul funiei cu care era priponită în jurul unui copac. Petre fu şi de data asta cel dintâi. El

dădu în lături ramurile celor două tufişuri, care atrăseseră atenţia prinţului Ghasna, prin aşezarea lor ciudată:

Şi-ntr-adevăr, îndărătul Iui pornea o potecă îngustă care ducea vreo zece metri spre vest, apoi cotea spre sud. Era atât de strâmtă poteca aceasta încât numai un singur om putea înainta pe ea.

În urma instrucţiunilor Iui Farrow, mergeau unul după celălalt, la distanţă de doi metri.

Căpitanul pornise în frunte, urmat de George, pe care Petre, care venea după ei, nu-l scăpa o clipă din ochi. Uriaşul ştia de ce-i în stare tânărul care nu s-ar fi dat în lături să atace pe Neveux, individul ce dobora un om cu un singur pumn,

Julien Petit mergea în urma lui Petre, apoi veneau doctorul Bertram şi prinţul Ghasna: Rindow încheia convoiul. Prin distanţa ce o păstrau între ei, caravana forma un şir lung, în aşa fel că Farrow ajunse la cotitură atunci când Rindow de-abia păşise, pe potecă.

Înaintau cu mare băgare de seamă, căutând să nu facă nici cel mai mic zgomot. Din nefericire, pământul era acoperit cu crengi uscate care trosneau la fiecare pas al lor.

Când Rindow ajunse la cotitura de unde poteca mergea mai departe spre sud, căpitanul era cu vreo douăzeci de metri înainte şi dispăru din nou după o cotitură care se făcea pe dreapta.

Primul ofiţer se opri fără voie, căci auzi deodată foşnete şi trosnituri printre tufe; îi văzu apoi pe George şi Petre alergând în goană înainte şi auzi strigătul de spaimă al tânărului:

— Căpitanul a dispărut!

Rindow chibzui cu iuţeala fulgerului. Nu exista decât o singură posibilitate: Neveux să fi fost ascuns după cotitură şi la trecerea căpitanului pe acolo îl înhăţase, trăgându-l în desiş. Şi acum se putea ca cei doi băştinaşii, Poli şi Boiteux, să stea şi ei la pândă şi să cadă în spinarea celor care veneau în urmă.

Prinţul Ghasna se oprise şi el, privind nedumerit în juru-i. Atunci se auziră din nou strigăte, întâi unul de bucurie: „Aici e!", apoi altul: „Doctore! Doctore!"

Bertram alergă în direcţia de unde fusese chemat, urmat, de prinţul indian. Rindow, însă, rămăsese nehotărât. Căpitanul fusese găsit — îşi spunea el — dar probabil că i se întâmplase o nenorocire, ceea ce explica faptul că George strigase după doctor. Sau poate că uriaşul îl ucisese chiar?

Mai stătu câteva clipe pe gânduri, apoi hotărî să meargă înainte, căci tovarăşii săi nu mai dădeau semne de viaţă.

Dar de-abia făcu un pas şi se simţi apucat de o mână care se strecurase prin desiş. În aceeaşi clipă începu să-şi piardă cunoştinţa, căci mâna misterioasă îi strângea gâtul cu o putere grozavă. Se mai zbătu de câteva ori, apoi rămase ţeapăn, atârnând de braţul uriaş care-l târa în desiş.

Mica trupă a tovarăşilor se-ntorcea acum înapoi. Petre şi doctorul îl duceau pe braţe pe Farrow, care părea lipsit-de viaţă.

Când văzură cascheta primului ofiţer la pământ, Petre trase o înjurătură. Zări imediat deschizătura din desiş pe unde fusese târât Rindow, lăsă jos trupul căpitanului şi, cu revolverul întins îşi făcu loc printre ramuri.

— L-am găsit! strigă el după câteva clipe. Doctore, vino repede, George, fii cu băgare de seamă pe potecă!

Doctorul dădu şi el drumul picioarelor căpitanului, pătrunse în desiş şi împreună cu Petre îl ridică pe Rindow şi-l duseră afară.

— Eu îl duc singur pe căpitan, zise Uriaşul. Domnule doctor, poate că-l puteţi duce împreună cu prinţul Ghasna pe domnul Rindow al nostru. George şi domnul Petit trebuie să observe să nu fim atacaţi pe la spate. Trebuie să ne-ntoarcem repede pe submarin.

Fără să aştepte vreun răspuns se lăsă în genunchi, ridică pe căpitan şi-l aşeză pe umărul său. Doctorul şi prinţul îl ridicară pe Rindow. George păşi în frunte cu revolverul întins, iar tânărul Petit venea după ei.

Mergeau cu paşi mari, stăpâniţi de teama unui atac din partea duşmanului viclean care se ascundea prin locuri nebănuite.

George respiră în voie când trecu ultima cotitură, de unde nu mai era decât o bucata mică de drum până la ţărm.

Când sări prin ultimele tufe, marinarii rămaşi pe vas ridicară carabinele în semn de salut. George le răspunse înclinând capul, dar oamenii se posomorâră când îl zăriră pe Petre ducând pe umăr trupul neînsufleţit al căpitanului şi îndărătul lui pe doctorul Bertram şi prinţul Ghasna cu Rindow.

Zeci de mâini se grăbiră să ia în primire cele două trupuri, le aşezară pe punte şi doctorul începu să le examineze cu toată atenţiunea.

Zarva care se stârnise atrase pe punte şi pe cele două fete. George le spuse ce s-a întâmplat, dar fu întrerupt de doctor care zise cu bucurie.

— Slavă Domnului, îşi revin în simţiri. Au fost ameţiţi numai din pricina apăsării pe artera cervicală. Trebuie să aibă o putere de Hercule omul acela care printr-o simplă strângere cu mâna poate lăsa în nesimţire oameni voinici cum sunt căpitanul şi primul ofiţer. Câteva clipe de-ar mai fi apăsat şi tovarăşii noştri ar fi fost morţi.

Aproape în acelaşi timp Farrow şi Rindow se ridicară, priviră aiuriţi în jur şi-ncepură să-şi frece gâtul. Căpitanul scoase un sughiţ, apoi întrebă cu glas răguşit:

— Ce s-a întâmplat.? Cum am ajuns aici? Rindow, ce-i cu noi?

Primul ofiţer tuşi, sughiţă, şi zise încet:

— Rămăsesem in urmă când ai fost atacat d-ta, căpitane. Tovarăşii porniseră cu toţii pe după cotitură şi tocmai mă pregăteam să vin după ei, când am simţit o mână încleştându-mi gâtul. Mi-am pierdut imediat cunoştinţa.

— Să mulţumim lui Dumnezeu că aţi scăpat cu atât, zise doctorul. Vă veţi restabili curând, numai că veţi mai simţi câtva timp o durere în gât.

Sprijinit de Petre căpitanul se ridică, se clătină câtva timp pe picioare, îşi recapătă apoi echilibrul şi zise:

— A doua expediţie în desiş trebuie s-o facem cu mai multă băgare de seamă; probabil că paralel cu poteca pe care am pornit noi mai este o altă potecă, de unde ne-a urmărit Neveux. Acum îl vom căuta în două echipe, ca să nu ni se mai poată întâmpla ce ni s-a întâmplat.

— Domnule căpitan, vă rog din suflet, lăsaţi comoara acolo unde e, interveni Jeanette Roule. Nu vă mai primejduiţi viaţa. Cât voi trăi aş fi nenorocită dacă vi s-ar întâmpla ceva d-voastră personal, sau unuia din vitejii dv. marinari. Duceţi-mă la Saigon şi sunt destul de tânără ca să-mi pot croi un drum în viaţă şi fără comoara aceasta.

Farrow râse din inimă şi se-ntoarse spre primul ofiţer, care se ridicase şi el de jos:

— Dragul meu, vrei d-ta să renunţăm la comoară, numai pentru că am avut de întâmpinat o mică neplăcere?

— Pentru nimic în lume! răspunse Rindow, râzând. Chiar dacă n-ar mai fi vorba de comoară şi tot m-aş înapoia acolo, ca să-i servesc o lecţie monstrului aceluia.

— Bravo! exclamă Farrow, la răspunsul asta m-am şi aşteptat. Vezi dar, dragă domnişoară, că avem acum două motive să pornim pe insulă. Nu-ţi face sânge rău, căci totul se va sfârşi cu bine. — Şi acum să formăm echipa No. 2, care va avea misiunea să înainteze pe cealaltă potecă,

alături de noi. Sau mai bine facem altfel: pornim noi pe drumul cel nou, iar echipa No. 2 va merge pe unde am mers mai înainte

— Căpitane — interveni Brun — n-ar fi de ajuns ca submarinul să rămână sub comanda Iui Jan Brike? Eu as ţine mult să iau conducerea echipei a doua.

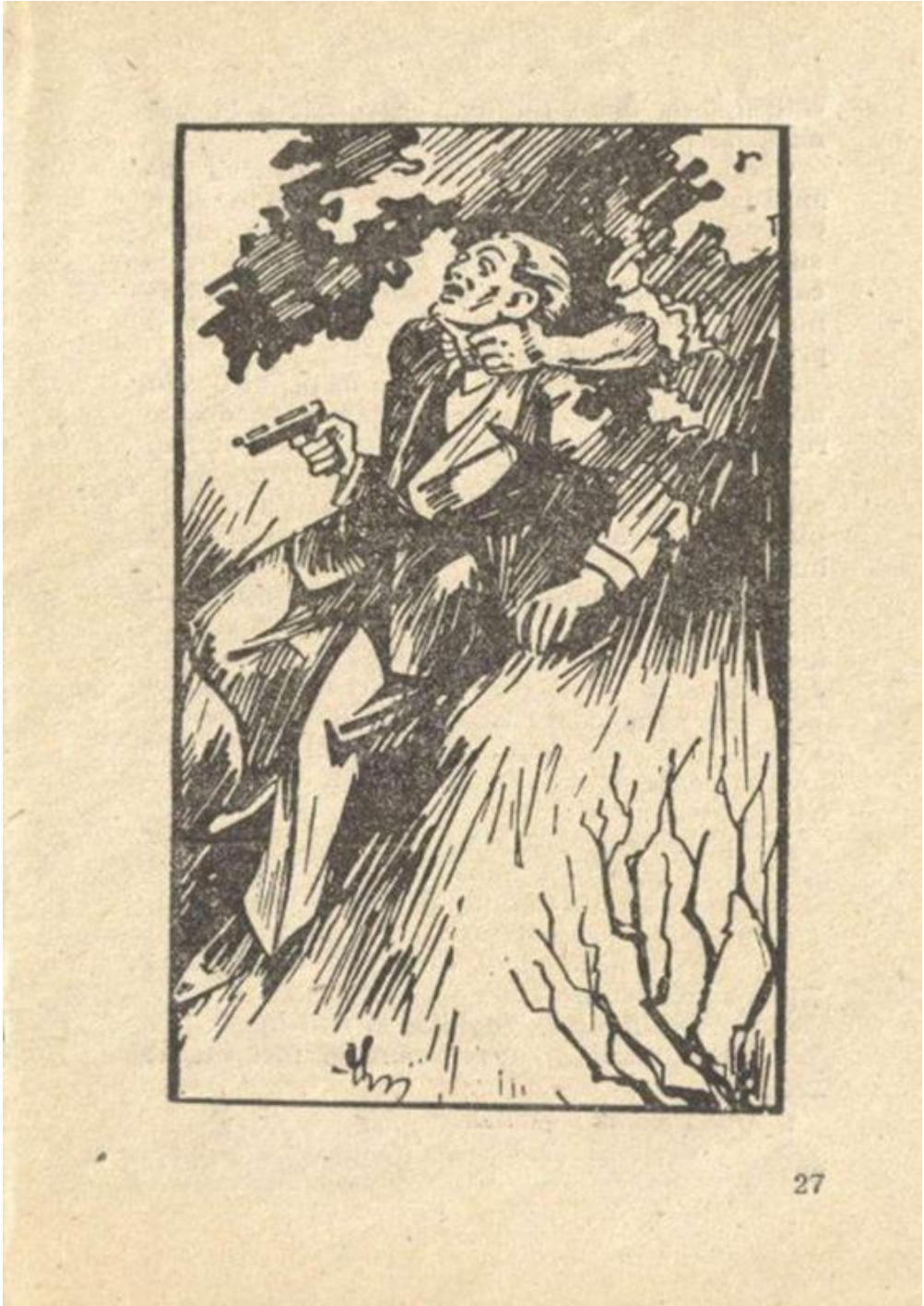

— Ai dreptate, zise Farrow. Bine, căută-ţi şase oameni, — cred că vom fi destui paisprezece pentru a porni în căutarea blestematului aceluia de uriaş. Pe cei doi băştinaşi nici nu-i pun la socoteală, căci sunt laşi şi o iau la fugă când

se văd atacaţi. Sunt de părere să facem o pauză de vreun sfert de ceas, pe urmă plecăm.

— Ah, Dumnezeule, unde-i domnul Petit? strigă deodată Jeanette Roule, îngrozita.

Toţi rămaseră încremeniţi câteva clipe, Farrow îşi reveni cel dintâi şi se adresă Iul George:

— Unde era Julien?

— Când am părăsit desişul se afla îndărătul nostru.

— L-aţi văzut voi ieşind din pădure? se adresă apoi Farrow către marinari.

Nimeni nu-l văzuse pe tânărul francez şi nici nu băgaseră în seamă lipsa lui căci erau prea tulburaţi de cele întâmplate căpitanului şi primului ofiţer.

— Să ştiţi că a fost înhăţat şi el de Neveux zise Farrow, de abia stăpânindu-şi emoţia. Trebuie să pornim repede înapoi, poate mai izbutim să-l găsim în viaţă..

— Hm! Neveux îl cunoaşte bine, e doar fiul victimei sale şi nu prea cred să-l fi cruţat, spuse Bertram, în şoaptă. Trebuie însă să-l răzbunăm!

— Brun, alegeţi oamenii! zise căpitanul cu hotărâre. Repede, n-avem timp de pierdut. Ei dar ce s-a întâmplat?

Dinspre prora submarinului se auzeau strigătele înspăimântate ale marinarilor.

— Domnişoară Jeanette, domnişoară Jeanette, rămâi aci, venim îndată! strigă căpitanul. Ah! nu aude! Acum sarcina noastră va fi de două ori mai grea, căci Neveux o va prinde şi pe dânsa, — asta-i sigur. Va avea doi ostateci în mână, cu care ne va putea juca după plac.

Fără să fi fost observată de cineva, tânăra fată sărise peste parapetul vasului şi alerga în desişul insulei. Făcuse pasul acesta fără să chibzuiască prea mult, împinsă numai de-trebuinţa de a fi alături de Julien Petit, care începuse să-i fie drag.

— Repede, Brun! strigă căpitanul. Acum nu mai e timp de pierdut. Dumnezeule! Ce necugetaţi sunt tinerii. Să alerge de bunăvoie în ghearele duşmanului!

Farrow nu mai simţea nici o slăbiciune. Energia care era într-unsul o învinse curând. La fel şi Rindow, era din nou plin de vigoare şi dornic de luptă.

Brun îşi alesese cei şase oameni cari aveau să-l însoţească. Părăsiră în grabă cu toţii submarinul ca să pornească în căutarea tinerilor francezi.

Când ajunseră la potecă, Farrow luă cuvântul:

— Băieţi, să fiţi chibzuiţi în cele ce faceţi? Dumneata, Brun, porneşti cu oamenii pe care ţi i-ai ales, de-a lungul

acestei poteci; noi o...

— Ah! Petre, ai şi găsit drumul?

Credinciosul bătrân nu stătuse să asculte cuvintele căpitanului, şi se furişase în desiş, iar peste câteva clipe scoase o exclamaţie de triumf. Farrow şi însoţitorii săi, îl urmară imediat pe Petre şi intrară şi dânşii pe o potecă tăiată foarte regulat prin desiş. Era cel mult la un metru distanţă de cealaltă potecă, pe care se afla acum Rindow cu oamenii săi, vegetaţia era însă atât de deasă, încât nu se puteau vedea unii pe alţii.

Prin strigăte scurte Farrow se puse în comunicaţie cu primul ofiţer. Ambele echipe începură s-alerge de-a lungul potecilor, rămânând tot împreună, dar fără a se putea vedea.

Ajunseră repede la o deschizătură, prin care uriaşul Neveux îl târâse pe Julien Petit. Pălăria de pânză a tânărului era acolo pe pământ şi Petre descoperi apoi pe nişte crengi o bucată de stofă din rochia Jeanettei Roule. Era limpede acum că şi tânăra fată avusese soarta compatriotului ei.

— Brun, dumneata îţi urmezi drumul pe poteca unde te afli, chiar dac-ar fi să se despartă de a noastră, zise căpitanul. Presupun că poteca asta duce spre ascunzătoarea lui Neveux, pe când cealaltă, probabil, direct la coastă. Ne vom întâlni noi, chiar dacă ne despărţim pentru câtva timp. La drum!

Cele două echipe trecură şi pe lângă deschizătura pe unde prinsese Neveux pe Farrow şi Rindow. La cotitura unde îl atacase întâi pe căpitan, cele două drumuri se despărţeau. Poteca lui Brun apucă spre apus, pe când cealaltă ducea în interiorul insulei.

Farrow se consultă câteva clipe cu primul, său ofiţer.

— Brun, se poate că drumul pe care te afli dumneata să răspundă undeva pe coasta de vest a insulei. Degeaba doar n-o fi construit Neveux ăla poteca asta şi a întreţinut-o atât de bine. Urmează dumneata drumul până observi că duce într-adevăr spre vest, apoi înapoiază-te şi urmează-ne. Dacă, însă, vezi că drumul duce spre est, mergi înainte pe el.

— Bine, căpitane, răspunse Brun. Trag totuşi nădejde că-i voi cădea în spate afurisitului de Neveux. Probabil că şi-a construit drumul cel nou, pentru a putea ajunge mai repede în ascunzătoarea lui şi în acelaşi timp pentru a prinde mosafirii nepoftiţi care s-ar aventura pe poteca cealaltă. Înainte, băieţi! Se adresă apoi oamenilor săi; trebuie s-o pornim în marş forţat, ca să-l putem sprijini repede pe căpitan la caz de nevoie.

În pas alergător secundul porni cu cei şase oameni. Farrow se întoarse spre tovarăşii săi şi le zise:

— Îmi pare ciudat că Neveux nu s-a arătat până acum. Nici de cei doi băştinaşi n-am văzut vreo urmă. Să existe oare o a treia potecă, paralelă cu a noastră? Cine ştie dacă ticălosul acela nu ne urmăreşte in clipa aceasta, aşteptând prilejul să ne atace! Camarazi, se impune băgare de seamă şi să rămânem necontenit împreună. Şi acum, înainte!

Cu revolverele în mână porniră înainte, ascultând când la dreapta, când la stânga. Pe lângă altele, exista şi primejdia de a fi atacaţi cu săgeţi otrăvite sau pumnale de cei doi tovarăşi ai lui Pierre Neveux.

Poteca cotea acum spre est. Desişul era de ambele părţi atât de sălbatec şi des, încât chiar un uriaş de talia lui Neveux cu greu şi-ar fi putut croi drum prin el. Pentru a face un drum pe aici, ar fi fost nevoie de forţa unui elefant.

Poteca mergea în zig-zag. Cu atât mai mult se impunea băgare de seamă, căci la fiecare cotitură putea sta la pândă uriaşul, pentru a pune mâna pe căpitan, care păşea în fruntea celorlalţi. De data asta va proceda, desigur, fără cruţare, omorându-şi imediat potrivnicul.

Petre venea acum în urma convoiului. Din partea lui nu aveau să se teamă prea mult camarazii, căci cu forţa-i uriaşă putea veni de hac uşor duşmanului.

Dar pe lângă forţă, mai avea şi putere de rezistenţă. Oricât de grozavă ar fi fost strânsoarea lui Neveux, pe el nu l-ar fi putut răpune şi i-ar fi rămas oricând destul timp să scoată pistolul din buzunar.

Mergeau strânşi unul în altul şi orice atac ar fi fost combătut cu puteri unite. De ambele părţi ale potecii era linişte completă. Pereţi întregi de liane şi scaieţi făceau aproape imposibilă trecerea unui om.

Timp de zece minute îşi urmară drumul, când Farrow se opri deodată. Dăduseră de un luminiş rotund, cu un diametru de vreo treizeci de metri. Pe partea cealaltă a luminişului se aflau două colibe mari construite din crengi şi acoperite cu frunze de palmier. Aşadar, aici era ascunzătoarea lui Pierre Neveux, — aici locuise peste un an de zile împreună cu demnii săi tovarăşi, în căutarea comorii bătrânului Roule.

— Băgaţi de seamă! şopti Farrow însoţitorilor săi. Gândiţi-vă că ţine în puterea lui pe cei doi tineri francezi. Trebuie să facem în aşa fel ca Neveux să nu ne zărească înainte de vreme! Împrăştiaţi-vă şi să pornim înainte!

Dar până a nu apuca ei să facă un pas, se auzi din coliba mare din stânga un glas care părea mai curând mugetul unui leu decât voce omenească:

— Îndărăt! Dacă mai faceţi un pas, Julien Petit şi tânăra domnişoară vor fi morţi. Mâinile mele strâng gâturile lor. Plecaţi de aici. Nu le voi face nimic, dar deocamdată mai am nevoie de dânşii. Plecaţi repede!

— De asta m-am temut eu, camarazi, spuse Farrow, încetişor. N-avem încotro, trebuie să ne supunem poruncii, să plecăm repede, altminteri primejduim viaţa bieţilor tineri.

Împotriva voinţei lor, ascultară ordinul căpitanului, căci îşi dădeau prea bine seama să nu se putea altfel. După ce străbătură îndărăt o bucată de drum, Farrow zise:

— Nu cred că cei doi băştinaşi ai Iui Neveux să priceapă limba noastră. Putem deci să rămânem aici şi să chibzuim în linişte ce e de făcut. După părerea mea, Neveux nu e un criminal propriu-zis, altminteri nu m-ar fi cruţat nici pe mine, nici pe Rindow. Drept e însă că pentru moment ne are la mână, căci nu putem întreprinde nimic împotriva lui, atâta vreme cât are în puterea lui pe cei doi ostateci. Să nădăjduim că Brun va fi cu băgare de seamă, admiţând că va ajunge şi el în luminiş. Vom mai rămâne aici câtva timp poate că putem împiedica o nenorocire. Unul din noi, însă, trebuie să pornească înainte şi să vadă ce se petrece în luminiş. Ah! uite că George s-a şi pregătit pentru asta. Ei bine, fie şi aşa, tot nu-i chip să-l înduplec pe băiatul ăsta.

De-abia auzise propunerea căpitanului şi viteazul tânăr şi porni s-o aducă la îndeplinire, înainta până la capătul potecii, se aruncă la pământ şi se târî până zări luminişul.

— Căpitane — zise Rindow — eu mă bat cu gândul că rău am făcut lăsându-ne înfricoşaţi de monstrul acela. Ce ar fi să încercăm ajungem în luminiş, ocolind desişul? De unde putem şti că nu i-a şi omorât pe cei doi tineri şi a căutat numai să ne sperie? Dacă vom placa repede coliba din mai multe părţi, cu greu va găsi timp să se apere, — şi nici să execute ameninţarea faţă de tineri, în cazul că mai sunt în viaţă.

— Se poate să ai dreptate, dragă Rindow, dar nu trebuie să procedăm pripit. Până la dovada contrarie trebuie să luăm drept bună afirmaţia lui Neveux că tinerii francezi sunt nevătămaţi, dar că le primejduim viaţa dacă încercăm să le venim în ajutor. Firește, propunerea d-tale mă ispiteşte şi pe mine, totuşi vreau mai bine s-aştept până se-ntoarcă Brun. Atunci vom dispune de forţe noi şi ne vom putea dicta condiţiile.

— Tată, l-am zărit pe Brun printre tufişuri, de cealaltă parte a luminişului, strigă George. Privea deasupra frunzişului.

— Admirabil! exclamă Farrow, vesel. Acum putem îndrăzni să dăm atacul. Dragă Rindow, trebuie să ne împrăştiem de jur-împrejurul luminişului. Dar in primul rând, trebuie să-l punem la curent pe Brun cu situaţia. George, tu rămâi aici, — ah, a şi plecat! Ei, repede! Bine, Petre, rămâi tu în spatele lui George. Rindow, d-ta o iei la stânga, şi d-ta la fel, doctore. Bine, prinţe, rămâi şi dumneata cu aripa stângă, eu îi voi urma pe George şi Petre.

IV
UN PLAN ÎNDRĂZNEŢ

PE CÂND CĂPITANUL VORBEA ÎNCĂ, George şi Petre se făcură nevăzuţi în desiş. Rindow şi doctorul Bertram îşi croiau şi ei drum printre ramuri, de partea stângă a luminişului.

— Căpitane — zise prinţul — eu rămân mai bine aci. Uriaşul acela pare să fie un duşman foarte inteligent — dovadă întreaga lui atitudine. Bănuiesc că şi-a aşezat pe aici pe aproape cele două ajutoare, care îi vor da de ştire imediat ce vom fi dispărut noi. Pentru paza flancului stâng al luminişului ajung domnii Rindow şi Bertram.

— Aşa e, prinţe, ai dreptate. — Ah! dar ce face George? Băiatul ăsta a înnebunit!

Căpitanul rostise cuvintele acestea cu glas înăbuşit. Prinţul Ghasna scoase şi el o exclamaţie de spaimă, apoi cei doi bărbaţi priviră ca împietriţi printre ramuri, spre luminiş.

Viteazul George făurise un plan genial şi era pe cale să-l aducă la îndeplinire. Încerca să-i înşele pe Neveux într-un mod ce ar fi stârnit râsul, dacă n-ar fi fost atât de primejdios.

Îndrăzneţul tânăr vroia eu orice chip s-o scoată pe biata Jeanette din puterea uriaşului. S-o fi scăpat din mâinile căpitanului Henry, numai pentru a o da pradă altui monstru cu chip de om? Nu, asta era cu neputinţă!

George smulse din pământ un copăcel înalt de vreo jumătate metru şi ţinându-l în faţă ca un scut de frunze porni spre colibele din luminiş. Îşi spunea că Neveux îşi va

îndrepta atenţia îndeosebi spre marginea luminişului şi nici prin gând nu-i va trece că un singur om ar putea avea îndrăzneala să-l atace în felul acesta.

Petre, care venea în urma tânărului, rămase cu ochii holbaţi de uimire. Vru să strige ca să-l oprească de la fapta lui necugetată, dar se răzgândi, s punându-şi că prin aceasta n-ar face decât să atragă atenţiunea duşmanului.

Nu-i rămânea alta decât să se furişeze până la marginea desişului şi să observe de acolo luminişul. Cu revolverul în mână privea ţinta la coliba în care se afla uriaşul Neveux.

Deodată se auzi un ţipăt ciudat, tânguitor din luminiş. Ţipătul venea de aproape şi Petre ghicii imediat că cei doi băştinaşi — ajutoarele lui Neveux — erau ascunşi în tufele de la marginea luminişului, pentru a vesti stăpânului lor apropierea duşmanului.

Cu atenţia sporită, Uriaşul privi spre colibă. Şi într-adevăr, la una din ferestruicile acesteia apăru un chip care părea mai curând de animal decât de om.

Ochii pătrunzători, adânciţi în orbite, priveau cercetător în luminiş, apoi se aţintiră asupra tufişului în spatele căruia se afla Petre. Credinciosul bătrân ştia. acum că băştinaşul îl vă trăda pe George, prin semne. Chibzui cum să facă pentru a împiedica asta, când detună deodată o împuşcătura. Venea dinspre stânga: glontele fusese tras de prinţul Ghasna, care observase şi el primejdia de care era ameninţat tânărul.

La vreo zece metri de el, Petre auzi un ţipăt, pârâit de crengi rupte, apoi se făcu tăcere. Spionul fusese făcut nevătămător.

Credinciosul bătrân îşi întoarse acum privirea din nou spre colibă şi nu mai văzu chipul monstruos care se ivise îndărătul ferestruicii. George, însă. Se apropiase până la câţiva metri de colibă. Se oprise şi părea să asculte ţinând revolverul întins.

Din nou se auzi strigătul ciudat; de data aceasta venea din partea cealaltă a luminişului, unde se afla Brun cu oamenii săi. El fu repetat de două ori, din ce în ce mai tare. Apoi urmară două împuşcături, dar nici un ţipăt de moarte.

George se repezi atunci înainte, ajunsese la uşa colibei şi dădu buzna înăuntru. Petre nu se mai putu stăpâni, sări şi el de la locul său şi din doi paşi fu la colibă. Din toate părţile trosniră acum crengile din tufişuri şi tovarăşii viteazului George alergaţi cu toţii în ajutorul camaradului lor.

Când Petre ajunse la intrarea colibei şi dădu buzna înăuntru cu revolverul întins, îl văzu pe George tăind funiile tânărului Petit, care fusese legat de o grindă.

Jeanette Roule era liberă. Stătea sprijinită de perete şi privea cu ochi strălucitori la tânărul erou.

— Dar unde-i Neveux? întreabă Petre, uimit. Doar nu putea să părăsească...

— A dispărut pe acolo, prin spatele colibei, îi tăie vorba Jeanette. A ridicat culcuşul de piei şi a coborât în pământ.

— Drace! asta-nseamnă că şi-a construit, un gang secret, subteran! făcu Petre cu ciudă. Desigur c-a şi dispărut în desiş. Şi eu care-mi făceam iluzii că am scăpat de toate primejdiile.

— Petre, principalul e că i-am putut elibera pe cei doi prizonieri, spuse George. Aşa, domnule Petit, ce ţi-a spus Neveux ăla? Ne-a strigat doar că mai are nevoie de voi.

— Ura! Ura! Ura! se auziră glasuri din faţa colibei.

Farrow dădu buzna înăuntru, urmat de prinţul Ghasna, doctorul Bertram şi cei doi ofiţeri.

— George, vroiam să te, dojenesc ta început pentru nesocotinţa ta — zise căpitanul — acum însă sunt iarăşi mândru de tine. Ai lucrat ca un adevărat erou de legendă. Dar unde-i Neveux ăla?

— A şters-o! zise Petre, posomorât. Tânăra domnişoară l-a văzut dispărând printr-un gang, subteran. Acum se află desigur la pândă în desiş;

— Ah! Proastă afacere! făcu Farrow. Totuşi, să scotocim coliba, poate tot găsim harta cea veche, care conţine taina comorii.

— Uite colo caseta furată de la tatăl meu! strigă Julien Petit şi ridică o casetă mică, aşezata într-uri ungher. Mi-a spus că toate hârtiile se află încă într-unsa. Harta n-a putut-o descifra decât în parte. Ne-a lăsat în viaţă numai pentru că vroia să mai afle câte ceva de la noi asupra comorii. Credea că noi ştim unde se află.

— Poate că izbutesc eu să descifrez scrierea! se grăbi să spuie George. Asemenea lucruri erau interesate întotdeauna, îmi vei îngădui, domnule Petit, s-o văd?

Tânărul francez deschise caseta, scoase harta şi o întinse lui George, Apoi îşi făcu de lucru cu celelalte obiecte din caseta.

Nimeni nu vroia să-l tulbure prin întrebări; îşi îndreptau cu toţii atenţiunea spre George care desfăcuse harta cea veche.

Numai Jeanette Roule nu-şi lua privire, de la compatriotul ei. În cele din urmă se apropia, încetişor de el şi-l atinse capul cu mâna. Tânărul înălţă capul, apoi apucă mâna fetei şi o strânse cu multă căldură.

— Ah! e simplu de tot! exclamă în aceeaşi clipă George. E o scriere secretă care tocmai pentru că e atât de simplă e greu de descifrat. Cheia scrierii e cuvântul „Jeanette". Din citirea ei se mai poate afla că în fiecare noapte trebuie aprins un foc pe coasta de sud a insulei, până vine el. Dacă citeşti însă cum trebuie, afli că el va să vie dinspre partea de nord, că trece o dată pe lună şi debarca imediat dacă focul este aprins, Aşadar de la nord vine „El" — de sigur vreo corabie care are pe bord comoara. De vreme ce vine numai o dată pe lună — probabil nu într-o zi hotărâtă — trebuie-să aprindem locul în flecare noapte. Aşa se explică faptul că bătrânul Roule şi-a adunat provizia de pulbere galbenă.

— Ba nu, avea numai o ladă, după cum ne-a lămurit Neveux, zise Petit, care se liniştise. Uriaşul a izbutii să-şi procure alte cantităţi de pulbere, din Noua Caledonie, S-a dus cu o probă la un droghist şi acesta i-a fabricat cantitatea cerută.

— Şi acum, dragii mei, să ne reîntoarcem pe vasul nostru, zise Farrow. Dar de data aceasta trebuie să fim ceva mai atenţi. N-aş vrea deloc ca ticălosul de Neveux să mai puie mâna pe unul din noi. Vom merge strâns uniţi.

— Alteţă — se adresă George prinţului Ghasna — am să vă mulţumesc pentru faptul că l-aţi împuşcat pe băştinaşul acela care ara cât p-aci să mă dea de gol, Am recunoscut detunătura armei dv.

— Trebuia s-o fac, răspunse Indianul, cu modestie. Altfel te pierdem pe d-ta. Acum să pornim, căci avem drum lung înaintea noastră.

Mergând unul lângă altul, o luară pe poteca ce ducea la golful de nord al insulei. Jeanette şi Julien Petit mergeau în mijloc, încadraţi de ceilalţi.

Ajunseră cu bine pe bordul submarinului, unde nu-i mai ameninţa nici o primejdie.

— O greşeală tot am făcut — zise Farrow, cu părere de rău. Ar fi trebuit să cercetăm gangul subteran prin care a dispărut Neveux. Poate că l-am fi putut prinde.

— Domnule căpitan, e mai bine aşa, spuse tânăra Jeanette. Neveux ăla e un om grozav de fioros şi ar fi ucis mulţi de-ai dv. înainte de a se da bătut. Acum nu ne mai poate fi primejdios.

— Să nu spui asta, domnişoară, răspunse căpitanul. Când nici nu te aştepţi poate ieşi din desiş şi să tragă asupra noastră. De aceea am face mai bine să părăsim golful chiar acuma. Trebuie să ne căutăm o stâncă aici în faţa insulei, pe care să putem aprinde focul. Petre, trebuie să luăm vreo

câteva lăzi cu pulbere. Se poate întâmpla să fim nevoiţi să aşteptăm o lună întreagă aici.

— N-ar fi bine să scufundăm corabia sau să-i demontăm câteva piese, ca să nu se poată folosi de ea? întrebă Uriaşul.

— Nu, căci în cazul acesta vom fi răspunzători de moartea prin foame a lui Neveux. Câtva timp va putea trăi cu fructe, după ce i se vor fi isprăvit conservele, dar apoi nu va mai putea s-o ducă mult. Să lăsăm pe seama, destinului viaţa lui. Insula trebuie s-o părăsească, deoarece acum nu mai are nici o nădejde să ridice comoara. Dacă se va întoarce în Noua Caledonie, vor avea grijă autorităţile să-l prindă.

— Ei, Petre, dă-i drumul căci vrem s-o pornim!

În vreme ce Uriaşul dispăru sub puntea corăbiei, căpitanul îşi trimise oamenii în interiorul submarinului. Se temea de o încercare a Iui Neveux de a se răzbuna, furişându-se prin desiş şi să tragă de acolo înspre submarin.

Peste puţin se înapoia şi Petre, cu cele două lădiţe, pe car le duse în magazia vasului. Submarinul se-ndepărtă încet de ţărm şi ieşi din golf.

După ce străbătură canalul îngust, Farrow porni spre stânca cea mai apropiată. Aceasta avea o lăţime de vreo douăzeci de metri şi îndărătul ei se aflau, desigur, alte stânci, dar printre ele era un canal destul de larg, prin care putea trece cu uşurinţă ,,El", care trebuia să fie atras de foc. Suprafaţa stâncii era netedă şi uscată — foarte potrivită deci pentru a întreţine focul.

Stânca era cam la vreo sută de metri de Insulă şi cu greu ar fi putut nimeri glonţul lui Neveux până acolo. Prevăzător cum era, Farrow acostă submarinul de-a curmezişul, în aşa fel că turnul înalt îi apăra pe acei ce se aflau pe stâncă.

Maşinile stopară şi tovarăşii urcară pe punte. Farrow se caţără cel dintâi pe stâncă, urmat de George, Petre, doctorul Bertram, cei doi ofiţeri şi Julien Petit.

— Minunat! făcu doctorul. Aici putem aprinde focul cât se poate de bine. Lumina lui va răzbate departe şi vaporul pe care îl aşteptăm se poate strecura uşor printre stânci.

— A, ce-o fi asta? strigă deodată George, care înaintase până la marginea stâncii. Petre, n-o fi o epavă?

Într-o clipă alergară cu toţii într-acolo. Apa era liniştită şi se putea vedea până la fund. Adâncimea era aici de vreo douăzeci şi cinci metri.

Cam la o sută metri departe de stâncă, în imediata apropiere a unei alte stânci, ale cărei colţuri ascuţite stăteau

la vreun metru sub apă, văzură un corp mare pe fundul mării.

— Adevărat, e o epavă! făcu Petre. Domnule căpitan n-o fi „El" ăla pe care ne-am hotărât să-l aşteptam? Poate c-a venit pe-aici cu ani in urmă şi s-a izbit de stâncă?

— Hm! nu e deloc exclus, zise Farrow. În orice caz trebuie să vedem ce-i cu epava asta. Petre, trebuie să-ţi arăţi din nou talentul de scafandru. Kard, maşinistul nostru, e şi el bun scafandru şi te poate ajuta.

— Minunat! făcu Uriaşul. Se va face! Mergem cu submarinul într-acolo sau cu barca de aluminiu?

— Vom ocoli stânca cu submarinul, zise Farrow. Din barcă nu vă vom putea sprijini prea bine în vreme ce veţi lucra sub apă. Dar trebuie să ne grăbim căci peste câteva ceasuri se lasă întunericul.

Din câteva sărituri Petre fu la submarin.

— Îl voi instrui eu pe Kard, spuse el. Putem aduce costumele de scafandru pe punte.

Înainte ca ceilalţi să fi ajuns la submarin. Petre dispăruse în turn. După câteva minute se întoarse cu maşinistul, care era aproape tot atât de înalt şi spătos ca el. Aduceau cu dânşii costumele de scafandru.

Nimeni nu se mai gândea acum la Neveux de pe insulă. Dacă într-adevăr comoara era în epavă, atunci vor putea, probabil, să plece cu ea chiar în seara aceea, fără să le mai pese de uriaş,

Farrow stătea în turn şi dădu comanda ca maşinile să meargă cu viteza redusă la jumătate. Trebuia să găsească o ieşire printre stânci pentru a ajunge la epavă. Cu multă îndemânare îşi conduse vasul şi în cele din urmă sosi la locul cu pricina.

V
O LUPTĂ GROZAVĂ

CÂND SUBMARINUL STOPA, Farrow urcă pe punte, se îndreptă spre proră, şi, împreună cu tovarăşii săi, privi în adâncime. Vasul era în aşa fel aşezat, încât babordul era îndreptat spre nord. Toţi stăteau acum aici, cu spatele spre insulă.

— Epava se află de cel puţin un an şi jumătate sub apă, zise doctorul; asta se poate vedea după grosimea păturii de

scoici cu care e acoperită. Nu va fi prea uşoară munca lui Petre.

— Lasă că Petre ştie ce are de făcut, răspunse căpitanul. Şi acum, să începem! Ce...

Din turn răsună un strigăt de alarmă, Toţi întoarseră capetele şi văzură lângă ei un băştinaş, ţinând un pumnal în mână, gata să lovească în tânărul Petit.

Acesta părea pierdut, căci nimeni n-ar fi putut scoate revolverul atât de repede sau să se năpustească asupra agresorului, pentru a Împiedica crima.

George se afla cel mai aproape de tânărul francez. Îşi dădu şi el seama că o singură clipă ar putea fi hotărâtoare, de aceea nu mai pierdu vremea să-si scoată arma ci sări cu un ţipăt asurzitor în coasta sălbatecului. Pumnalul, îndreptat împotriva lui Petit, se abătu brusc, dar instinctiv agresorul îndreptă acum lovitura împotriva noului duşman.

Lui George, însă, nu-i scăpă mişcarea. În aceeaşi clipă se aruncă îndărăt şi pumnalul trecu doar la un centimetru de obrazul său; sălbatecul îşi pierdu echilibrul şi se clătină pe picioare. Răgazul acesta era de ajuns pentru ca George să scoată revolverul şi fără să mai ţintească, trase. Cu un geamăt înăbuşit individul se prăbuşi la pământ, scăpând pumnalul din mână.

Toţi priviseră ca împietriţi la scana aceasta. Când văzură deznodământul, scoaseră exclamaţii de admiraţie.

— George, eşti un bărbat în toată puterea cuvântului, zise căpitanul cu mândrie. Nici unul din noi n-ar fi fost în stare de aşa ceva. Desigur că acesta e al doilea băştinaş al lui Neveux. Să sperăm că l-ai nimerit bine.

Doctorul Bertram se lăsă în genunchi lângă sălbatec şi-l examina. În timpul acesta Julien Petit se apropia de George şi-i întinse mâna.

— Domnule Farrow, îţi mulţumesc, spuse el cu simplitate. Nădăjduiesc să-mi pot arăta recunoştinţa odată şi odată.

— Dar bine, domnule Petit, nu mi-am făcut decât datoria. E sigur că Neveux l-a trimis înot pe sălbatec încoace, ca să te înjunghie. Am avut noroc că domnişoara Jeanette nu era pe punte, altminteri pe ea ar fi atacat-o întâi. Ei. doctore?

Bertram se ridicase:

— De trezit nu se mai trezeşte, asta-i sfânt. Glontele i-a atins inima. Câteva minute numai şi va trece în lumea drepţilor. George, mare noroc ai avut. Cum de-ai cutezat să-l ataci cu mâna liberă pe individul acesta primejdios?

— Am lucrat dintr-o pornire instinctivă, răspunse tânărul. N-am stat să chibzuiesc sau să fac un plan. Şi cu toate astea am nimerit. Prea plăcut nu-mi este că am ucis un om, dar n-aveam încotro. Ah! uite că-şi dă sfârşitul!

Băştinaşul scoase un horcăit, apoi întinse picioarele şi râmase nemişcat.

— Mort! spuse Bertram, aplecându-se deasupra trupului neînsufleţit. Îl afundăm în mare, căpitane?

— Da, răspunse Farrow. S-a arătat viteaz; atacul lui împotriva noastră — pe care ne socotea duşmani, — a fost îndrăzneţ şi plin de primejdii. Ah! bine faci, Rindow, leagă-i bucata de fier de picioare. Să se ducă la fund.

Timonierul adusese o bucată grea de burlan, pe care o fixă de picioarele mortului. Trupul neînsufleţit fu ridicat de doi marinari şi dus la parapet. Farrow rosti o rugăciune scurtă, apoi băştinaşul fu cufundat în apa limpede. Avusese o înmormântare marinărească.

— Aşa, şi acum la lucru! zise căpitanul. Petre, îmbracă-ţi costumul! Ah! Kard a fost mai harnic, uite-l că-i gata.

Maşinistul înainta dinspre turn cu paşi grei. Părea o namilă înfiorătoare. Un marinar se apropie îndată de el şi-i legă funia de alarmă în jurul şoldurilor. Apoi deschise portiţa parapetului, maşinistul se aşeză pe marginea punţii şi-şi dădu încetişor drumul în apă.

— Ei, dar ştiţi că se pricepe băiatul! făcu Farrow, entuziasmat. Înainte vreme mergea mai greu. Bravo!

Petre îşi îmbrăcase şi el costumul în toată graba. Era gelos pe camaradul său mai tânăr, care i-o luase înainte. Se apropia de portiţa balustradei, se aşeză pe marginea punţii şi-şi dădu şi el drumul în apa limpede a mării. Ajunse curând jos şi se apropia de tovarăşul său. În mod obişnuit, scufundătorii — atunci când sunt mai mulţi — se înţeleg între dânşii lovindu-şi căştile în tactul alfabetului Morse.

Kard se şi urcase pe puntea înclinată a epavei. Găsi imediat chepengul, pe care îl deschise după multă trudă.

— Ah! îmi închipuiam că va merge şi mai greu, zise doctorul. Lemnul trebuie doar să fie umflat de apă. Cum Dumnezeu a dobândit maşinistul nostru atâta putere? Îmi face impresia că s-a făcut mai mare şi mai gros. Sau te pomeneşti că mai are aer în costum? Dar în cazul acesta ar fi trebuit să fie ridicat la suprafaţă. Ciudat!

— Da, ai dreptate, doctore, răspunse Farrow. Şi mie îmi face cu totul altă impresie Kard. Pare mai înalt şi mai gras decât uriaşul nostru Petre. Dar cred că n-ai greşit, doctore: trebuie să mai aibă aer în costum. Ei?

Exclamaţia lui era îndreptăţită, căci pe puntea epavei se petrecea acum ceva interesant. Petre se apropiase pe la spate de tovarăşul său — care tocmai vroia să coboare pe deschizătura chepengului — şi apucându-l de umeri îi comunică ceva prin lovituri de cască. Kard, însă, se smuci cu atâta putere, încât Petre se clătină pe picioare. Purtarea lui era într-adevăr foarte ciudată, căci atunci când Petre se apropia pentru a doua oară de el şi-i apucă braţul stâng, se smuci din nou cu putere.

Uriaşul se înfuria şi apropiindu-se pentru a treia oară de tovarăşul său, îl apucă iar de braţul stâng. Şi atunci se petrecu ceva neaşteptat.

Cu iuţeala fulgerului Kard se întoarse, scoase iute cuţitul lung şi ascuţit pe care fiecare scafandru îl poartă la brâu şi lovi cu furie în Petre.

Acesta, însă, sărise repede, în lături, rămase câteva clipe ca împietrit, apoi venindu-şi în fire, trase şi el cuţitul.

Lamele lungi şi ascuţite scânteiară în apă în toate culorile curcubeului. Cei doi uriaşi se atacară cu furie, dar fără să se rănească. Erau amândoi îndemânateci în mânuirea cuţitelor şi se angajară într-un duel sub apă, cum rar s-a văzut.

Spectatorii de pe submarin rămaseră ca împietriţi. Ce sentâmplase cu maşinistul de-şi atacase pe neaşteptate tovarăşul? Să-şi fi pierdut oare minţile din cauza presiunii apei?

Dar Kard era doar un scafandru dibaci, cu care Petre făcuse şcoală. Ba uriaşul susţinea chiar că elevul său îl întrece în ce priveşte puterea de rezistenţă în apă. Sau poate că oboseala şi aventurile întâmpinate pe insulă în cursul expediţiei îi distruseseră nervii?

Doctorul Bertram chibzui repede dacă aceste eventualităţi erau posibile. Bolnav nu fusese însă niciodată maşinistul şi nici de malaria (friguri de baltă) nu suferise, ca cei mai mulţi din tovarăşii săi.

Atunci ce? Te pomeneşti că perspectiva de a da ochii cu o comoară atât de mare îl făcuse să-şi piardă judecata! Sau poate se născuse deodată lăcomia într-unsul şi vroia să puie mâna pe averile îngrămădite acolo, fără să se gândească cum că submarinul se afla deasupra lui.

Cei doi scafandri se năpustiră din nou cu pumnalele, unul asupra altuia. Păreau să lupte cu înverşunare şi asta se vedea după mişcările violente ce făceau. Îşi îngăduiră o pauză scurtă, apoi porniră iar unul împotriva altuia, fiecare căutând să înfigă cuţitul în trupul celuilalt, sau cel puţin să-i spintece costumul pentru a face loc apei să intre înăuntru.

— Au înnebunit amândoi! strigă Farrow înspăimântat. Trageţi-i repede sus!

Dar când cei doi marinari traseră de funii, şi-l ridicară pe Kard de vreun metru, acesta tăia dintr-odată funia şi sări înapoi pe puntea epavei. Cu cuţitul ridicat, se năpusti asupra lui Petre, care plutea la vreo jumătate de metru deasupra punţii corăbiei scufundate.

— Dă-i drumul în jos! strigă Farrow marinarului, care execută imediat ordinul. Petre dobândi teren sigur sub picioare şi ară cu îndemânare lovitura lui Kard, apoi luă el ofensiva.

— Domnule căpitan, domnule căpitan! strigă un marinar din spatele turnului.— Kard e aici, sub învelitoarea de pânză a costumului de scafandru. E ţeapăn ca un mort,

— Doctore, repede într-acolo! strigă Farrow, trăgând revolverul. Am o bănuială grozavă: ăla de jos nu e Kard ci Neveux, care s-a furişat pe submarin împreună cu băştinaşul ucis de George. L-a ameţit pe bietul nostru maşinist şi a îmbrăcat el costumul de scafandru. A văzut costumele pe punte, pe când noi plecam de pe stâncă. Ah! Petre e într-o situaţie primejdioasă, — ba nu, ba nu, e mai îndemânatec decât monstrul acela! Aşa, acuma i-a dat o lovitură zdravănă!

Doctorul Bertram se îndepărtă repede, deşi ar fi vrut să privească şi el spectacolul care se desfăşura sub apă. Trebuia însă să vie în ajutorul lui Kard.

— Nu trage, domnule căpitan! strigă Rindow, văzându-l pe Farrow ridicând arma. În apă glontele deviază şi s-ar putea să-l nimereşti pe Petre al nostru. N-ar fi mai bine să-l tragem repede sus?

— Deloc, căci nu s-ar putea apăra timp de câteva secunde, ceea ce i-ar îngădui lui Neveux să-i înfigă cuţitul in trup. Oh! uite c-a alunecat bietul Petre, — ba nu, se ţine bine încă. Ah! bravo! e mult mai îndemânatec ca ticălosul acela! Aşa, acuma la atac! Dumnezeule! nu, nu! Ah! e în mare primejdie!

După ce se ferise de o lovitură furioasă a adversarului, Petre pornise la atac. Alunecase însă pe punte şi căzuse în cap. Vajnicul său duşman se năpusti atunci asupra lui, cu gândul să-i dea lovitura de graţie în spate.

Credinciosul bătrân părea pierdut, George scoase un strigăt de groază şi furie. Era gata-gata să se arunce cu capul în apă şi să vie în ajutorul bunului său Petre, care-şi primejduise de atâtea ori viaţa pentru el.

Nu-şi putea dezlipi privirile de la scena de groază. Acum... Acum... cuţitul lung se va înfige in trupul lui Petre!

Dar uite că Uriaşul făcu o mişcare fulgerătoare şi ca urmare Neveux alunecă şi dânsul lungindu-se lângă potrivnicul său.

Petre îşi răsuci trupul şi dădu uriaşului o lovitură grozavă, în braţul stâng. Vru să se ridice pe urmă repede, dar Neveux îl înşfacă, îl ţinu strâns cu mâna stângă şi izbi cu dreapta.

Petre nu putu să pareze lovitura aceasta, căci n-avea mişcările libere. Şi se părea că lupta va avea un deznodământ tragic pentru el.

— De ce n-aş trage? strigă Farrow, în culmea enervării. Poate că tot îl nimeresc pe blestematul acela de Neveux!

— Ah! iată că se schimbă lucrurile! strigă Rindow. Oh! Petre a lucrat bine, repede sus cu el!

Grozava luptă de sub apă fusese hotărâtă de soartă. În clipa când Neveux se pregătea să dea ultima lovitură, ieşi din gaura chepengului deschis de dânsul un şarpe lung, albicios, se zvârcoli câtva timp în gol, apoi se încolăci în jurul trupului ticălosului.

Neveux dădu imediat drumul lui Petre şi lovi cu turbare în reptilă. Degeaba. Dinăuntrul corăbiei ieşiră doi şerpi — lungi de cel puţin cinci metri — şi se încolăciră în jurul lui. Toate trei reptilele îl smuciră cu putere şi într-o clipă dispărură cu el pe gura chepengului.

Petre fu tras repede la suprafaţă şi când îl întinseră pe punte şi-i scoaseră casca de pe cap, chipul său era galben şi tremura varga.

— Ptiu drace! exclamă el apoi, nici pe patul de moarte n-oi uita mutra care a făcut-o când l-a înhăţat polipul. Asta-i adevărată dreptate cerească. Dar ce-i cu Kard?

— E bine sănătos, se auzi glasul doctorului care venea dinspre turn. Ei, cum s-a terminat chestia colo jos? L-a învins Petre pe ticălosul de Neveux?

— A intervenit un al treilea în luptă — răspunse căpitanul — un polip uriaş care şi-a ales domiciliul în interiorul epavei. Probabil că apa a mâncat unul din pereţii corăbiei, îngăduind monstrului marin să pătrundă înăuntru. Petre, bănuiesc că te-ai speriat rău când ai dat cu ochii de tentacula grozavă?

— De ce-aş minţi, aşa a fost, răspunse bătrânul, întrebarea e: ce facem acum? Neveux nu mai poale fi salvat, căci geamul de la cască s-a sfărâmat din cauza izbiturii;

trebuie să se fi înecat. Dar cum alungăm monştrii din epavă?

— De asta mă îngrijesc eu, interveni Jan Brike. Arunc jos o granată cu aprindere automată. Explozia nu va dăuna nici corăbiei, nici nouă, dar va pune pe goană polipul.

Viteazul tunar se îndepărtă repede şi după Câteva minute se înapoie cu o granată, prevăzută cu un mecanism de ceasornic. Jan potrivi explozia peste un minut, apoi îi dădu drumul în apă, Maşina infernală căzu pe fundul marii, exact dedesubtul epavei. Toţi priveau cu încordare în adâncime.

Exact după un minut, explozia se produse. O volbură de nisip acoperi câteva clipe corabia, apa ţâşni în sus şi submarinul se cutremură uşor.

— Ah! uite-l colo! strigă Petre, cu însufleţire. Cum s-a mai speriat sărăcuţul de el! Uriaşul polip ţâşni ca o torpilă. Strânse
tentaculele, înotă îndărăt, se aruncă în apă şi dispăru ca o cometă în adânc.

— Aşa, acuma îl voi scoate întâi pe Neveux, zise Petre. Nu cred ca polipul să se întoarcă, prea l-a înspăimântat explozia. Dacă Kard s-a înzdrăvenit, poate veni şi el. Trebuie neapărat să-şi ia costumul pe care i l-a furat Neveux. Sticle de rezervă pentru cască avem destule.

Îşi puse pa cap casca grea, Plundow i-o înşurubă, apoi viteazul bătrân se lasă afund pentru a doua oară. Era o mare îndrăzneală ceea ce făcea, căci se putea să fie ascuns un al doilea polip în interiorul epavei.

Ajunse pe punte, se apropia de chepeng privi o clipă înăuntru, apoi se făcu nevăzut. Luase cu sine o funie şi după câteva minute dădu semnalul de ridicare la suprafaţă.

Trupul neînsufleţit a lui Neveux se ivi pe gura chepengului. Când fu ridicat pe puntea submarinului, văzură cu toţii că figura uriaşului avea o expresie liniştită, ceea ce dovedea că avusese o moarte uşoară.

Funia fu coborâtă din nou, de data aceasta cu o greutate atârnată de capăt. Nu trecu mult şi Petre dădu din nou semnalul de ridicare la suprafaţă. O casetă mare alunecă în sus prin apa şi marinarii o aşezară cu băgare de seamă pe punte.

Din nou fu lăsată funia si o a doua casetă fu ridicată în sus. Apoi apăru pe puntea epavei însuşi viteazul bătrân şi se lăsă tras la suprafaţă.

— Altceva nu mai e nimic, afară doar de lăzi cu marfă, pe care apa a stricat-o de mult, zise el. Unul din pereţii corăbiei este complet distrus. Casetele astea două le-am

găsit într-un dulăpior de lângă cabină. Desigur că în ele se află comoara căutată.

În vreme ce-şi scotea costumul de scafandru, Plundow deschidea prima casetă. Jeanette Roule şi Julien Petit priveau cu încordare. Când capacul greu fu ridicat, amândoi tinerii scoaseră o exclamaţie de uimire. În faţa lor lucea aur, pietre preţioase scânteiau în mii de culori — comoara bătrânului Route fusese în sfârşit găsită.

Farrow dispuse să se aducă în cabina sa cele două casete.

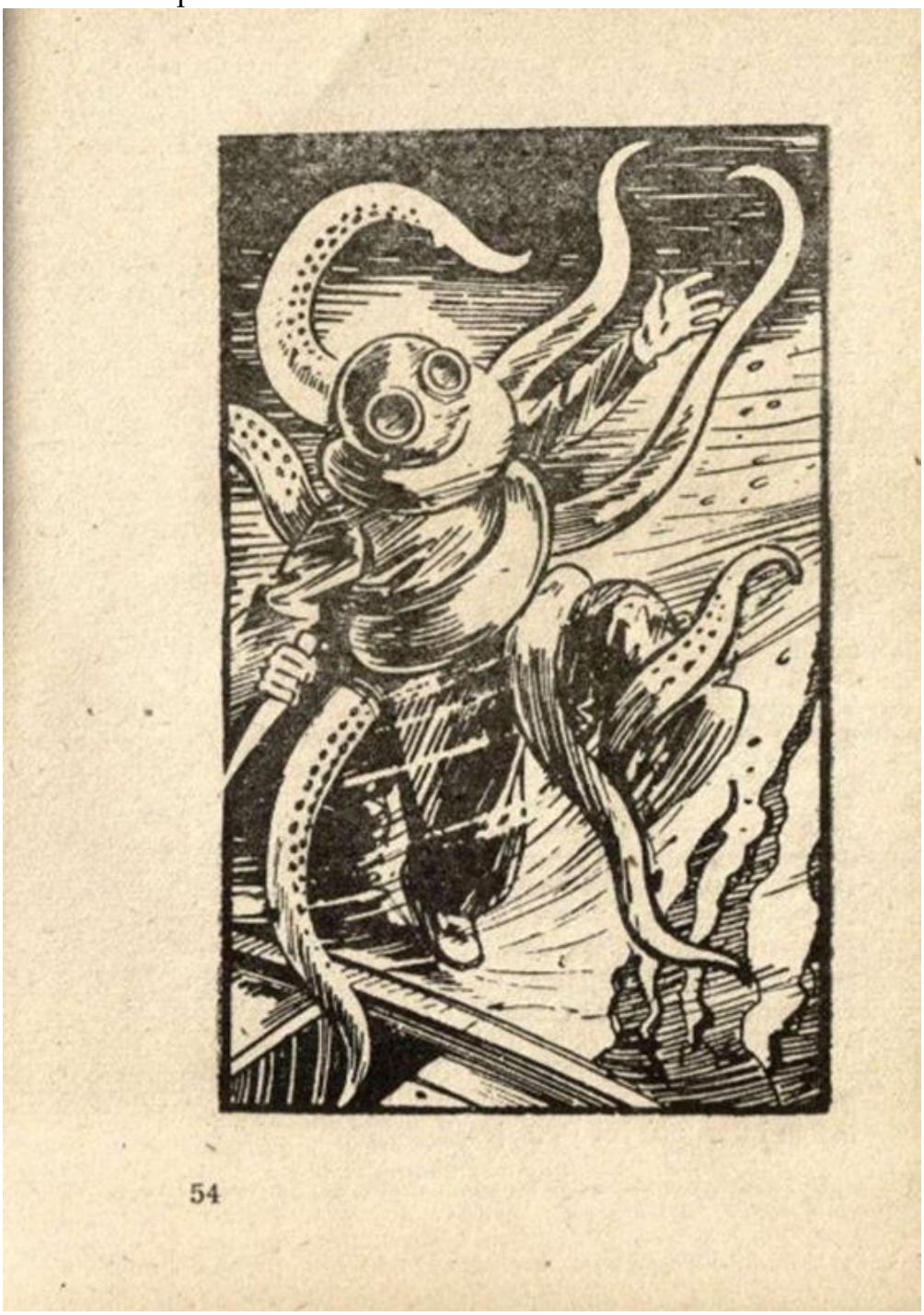

Valoarea conţinutului lor era nepreţuită.

— Aşa, domnişoară, zise el apoi, acum eşti bogată şi lumea e deschisă pentru d-ta. Te vom duce la Saigon, la rudele d-tale, iar pe d-l Petit îl vom transporta înapoi pe insula Uvea, căci a redobândit chitanţa care dovedeşte că tatăl său şi-a plătit datoria.

Jeanette privi cu tristeţe la tânăr, apoi zise;

— Domnule Petit, pe Uvea nu te aşteaptă decât amintiri triste. Şi apoi, îţi vei face duşmani, venind să-ţi ceri înapoi dreptul d-tale. Ai ajutat la găsirea comoarei şi ţi se cuvine o parte dintr-unsa, care face mai mult decât proprietatea pe care o revendici pe insula Uvea. Vino şi d-ta la Saigon şi acolo vei putea să-ţi cumperi una nouă.

Frumoşii ei ochi priveau cu dragoste la el, Julien roşi, apoi îi întinse mâna:

— Da, domnişoară Jeanette, merg cu d-ta. Voi căuta să-mi înjghebez o viaţă nouă.

— Bravo! strigă Farrow. Totul e bine când sfârşeşte bine!

Sfârşitul volumului: EPAVA MISTERIOASA

În drum spre Saigon marinarii găsesc pe o insulă pustie o plută pe care zace un trup neînsufleţit. De aici iau naştere o serie de aventuri aproape de necrezut care vor fi descrise în volumul următor intitulat:

PROFESORUL BARNER

.

Lei 33 + 2 TL = 35

TITLURILE PRIMELOR 10 NUMERE

1. GROZĂVIILE MĂRILOR
2. RĂZBUNAREA LUI SATAN
3. LUPTA PRINȚULUI ANDO
4. STICLA PLUTITOARE
5. ÎN GHEARELE PRIMEJDIEI
6. PE URMELE CORĂBIEI NEGRE
7. PRINTRE VÎNĂTORII DE CAPETE
8. CĂPITANUL HENRY
9. INSULA CU STAFII
10. EPAVA MISTERIOASĂ